Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 745 van 8 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT**
Louizalaan 54, 3e verdieping
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2023.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN, loco advocaat E. VAN DER HAERT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 28 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 5 april 2022.

1.2. Een eerdere beslissing van 11 juli 2022 waarbij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) overging tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wordt door de Raad op 15 december 2022 vernietigd bij arrest nr. 281 996.

1.3. Op 24 februari 2023 wordt verzoeker opnieuw gehoord op het CGVS. De commissaris-generaal neemt vervolgens op 23 maart 2023 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtu origine te zijn. U hangt het soennitische geloof aan. U bent afkomstig van het dorp Bemaran, behorend tot het district Surkhrod, gelegen in de provincie Nangarhar. U bent ongeschoold en ging niet naar de madrassa. Omwille van financiële problemen moest u uw vader helpen bij zijn werk in de steenbakkerij. U deed dit elke dag, behalve op vrijdag. Uw moeder overleed ongeveer tien jaar geleden aan de gevolgen van kanker. Samen met uw vader, uw twee broers, uw zus en uw invalide paternale oom woonde u in de ouderlijke woonst in Bemaran.
Op een middag kwamen de taliban naar de steenbakkerij. Ze vroegen uw vader om zich bij hen aan te sluiten om samen jihad te doen. Uw vader reageerde dat hij heel oud is en geen andere kostwinner in huis heeft die voor de familie kon zorgen. Hierop zeiden de taliban dat als hij niet meeging, hij u moest sturen omdat u nog jong bent. Uw vader zei echter dat hij u niet kon meesturen omdat u werkt in de steenbakkerij, geld verdient en hij dankzij u kon overleven. De taliban herhaalden echter dat u of uw vader met hen moesten meegaan, waarop uw vader zei dat dit niet kon. Vervolgens gaven de taliban met een geweer een slag op zijn wang, waarna ook zijn neus en lippen begonnen bloeden. Andere arbeiders van de steenbakkerij kwamen ter hulp en haalden uw vader en de talibanleden uit elkaar. De taliban zeiden vervolgens dat ze een andere keer zouden terugkomen omdat ze naar hun maulvi zouden gaan en hem gingen vragen welke beslissing hij zou nemen. Als ze bevel hadden van de maulvi zouden ze terugkeren.

De volgende dag kwamen de taliban ’s avonds naar uw huis. Uw vader opende de deur en de taliban zeiden uw vader dat de maulvi gevraagd heeft om u mee te nemen. Toen u lawaai hoorde bij de deur, ging u zich in de hooikamer verstoppen. De taliban sloegen uw vader opnieuw, deden de deur hard tegen hem dicht en vroegen hem waar u was. Uw vader antwoordde dat u na de confrontatie op het veld weggegaan was naar het huis van uw maternale oom. De volgende ochtend stuurde uw vader u naar het huis van uw maternale oom, waar u gedurende twee dagen verbleef. Daarna heeft uw oom uw reis besproken en bent u in de ochtend vertrokken. De dag van uw vertrek vroegen de taliban aan uw vader waar u was, waarop uw vader zei dat u zou komen en nog in het huis van uw maternale oom was. Nadat u ’s morgens was vertrokken, kwamen de taliban ’s avonds bij uw maternale oom langs om zijn huis te doorzoeken en sloegen ze hem in elkaar.

U vertrok in juni 2020 uit Afghanistan. U reisde vervolgens via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië en via een aantal onbekende landen naar Duitsland. U kwam tot slot in België aan op 7 september 2020. Op 28 september 2020 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in, waarbij u verklaarde minderjarig te zijn. De Dienst Voogdij aanvaardde uw geboortedatum als 7 maart 2004. Op 7 maart 2022 is van rechtswege de voogdij over u beëindigd.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden gedood door de taliban omdat ze u wilden rekruteren en ze u als ongelovige zullen beschouwen door uw vertrek naar Europa.

Ongeveer drie maanden na uw vertrek brachten de taliban een dreigbrief naar uw huis, 35 dagen later gevolgd door een tweede brief, en nog eens 7 dagen later door een derde brief. Een week na die laatste brief hebben de taliban uw vader en broer, [R.], ontvoerd. Na 7 maanden werd uw broer met behulp van de dorpsouderen weer vrijgelaten. Uw vader is tot op heden vermist en u weet niet of hij nog leeft of niet.

Ter staving van uw aanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van uw taskara, kopies van taskara’s van uw twee broers en uw zus, drie originele dreigbrieven van de taliban en de originele verzendenveloppe. Op 26 juni 2022 bezorgde uw advocaat drie kopies van medische documenten van uw broer, [R.], die onlangs heel hard geslagen werd door de taliban. Toen hij naar Europa probeerde te komen, werd hij door de Turkse autoriteiten teruggestuurd naar Afghanistan. Bij terugkeer beschuldigden de taliban uw broer ervan te zijn vertrokken en niet deel te willen nemen aan de jihad. Ze spraken tevens over uw vertrek. Sindsdien heeft uw broer spraakmoeilijkheden en onbehandelde verwondingen.

Op 11 juli 2022 nam het Commissariaat-generaal (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met de taliban. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Uw advocaat verwees hierbij ook nog naar uw vrees voor de taliban en de Afghaanse maatschappij wegens uw verwestersing. Tijdens de beroepsprocedure diende u volgende stukken in: een arbeidscontract van 3 juli 2022 voor onbepaalde duur en een aanbevelingsbrief van uw werkgever van 5 oktober 2022.

Met het arrest van 15 december 2022 vernietigde de Raad uw eerdere weigeringsbeslissing en werd deze teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek. U werd opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud.

U legde volgende bijkomende documenten neer: een originele handgeschreven brief van uw Belgische vriendin, foto's met uw vriendin, kopie van identiteitskaart van uw Belgische vriendin, foto's van activiteiten met school en het opvangcentrum, foto's met de directeur en directrice van uw school en in de fitness, kopie van een appreciatiebrief van uw school in België, kopie van een observatierapport van uw school, kopie van uw badge van de fitness en een kopie van een schoolattest.

Op 13 maart 2023 ontving het CGVS vanwege uw advocaat opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u op DVZ als minderjarige prioritair werd gehoord, in het bijzin van uw voogd, door een medewerker van de cel minderjarigen en kwetsbare personen.

Het Commissariaat-generaal is na analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er onvoldoende concrete aanwijzingen aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u intussen meerderjarig bent en er geen andere bijzondere procedurele noden werden aangebracht of vastgesteld.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier merkt het CGVS op dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Uw verklaringen over uw beweerde problemen met de taliban zijn immers dermate onwaarschijnlijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De RvV bevestigde deze vaststellingen van het CGVS en motiveerde hieromtrent als volgt: "In casu besluit de commissaris-generaal dat verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de taliban niet aannemelijk zijn. Hij oordeelt dat deze verklaringen immers dermate onwaarschijnlijk zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd over de vaststellingen die hieraan ten grondslag liggen. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Zo oordeelt de commissaris-generaal terecht dat het erg onwaarschijnlijk is dat de taliban in de eerste plaats verzoekers vader zouden benaderen met de eis om met hen samen te werken, gelet op verzoekers verklaring dat de taliban in zijn regio net jonge mensen probeerden te rekruteren (NPO, p. 11 "als de taliban jonge mensen zagen in het dorp vroegen ze aan die jongeren om zich aan te sluiten en mee te komen"; p.13 "op die manier hebben ze dan ook andere jongeren van mijn dorp meegenomen"; p. 14 "want in mijn regio worden daar jonge mensen altijd meegenomen"). In het licht van de door hem geschetste omstandigheden kan redelijkerwijze worden gesteld dat het onwaarschijnlijk is dat zijn vader, gelet op zijn leeftijd, zou worden benaderd door de taliban met de eis om met hen samen te werken. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat oudere personen voor andere soorten taken worden gerekruteerd dan jongeren, kan hierover niet anders doen denken. Hij stelt dat zijn vader uiteindelijk werd meegenomen door de taliban en dat zijn vader tijdens zijn gevangenschap huishoudelijke taken moest uitvoeren, zoals de afwas of schoonmaken. Bij de DVZ verklaarde verzoeker inderdaad dat hij na de vrijlating van zijn broer van hem zou hebben vernomen dat zijn vader "allerlei klusjes moest opknappen" (CGVS vragenlijst, punt 5). Dit betoog staat echter haaks op wat verzoeker later verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Daar vertelde hij dat zijn vader naar een grote basis zou zijn gestuurd, maar niet te weten welke basis. Gevraagd door de protection officer of hij enig idee had wat zijn vader daar moest doen, verklaarde verzoeker niets over zijn vader te hebben gehoord en zelfs niet te weten of hij nog leeft, behalve dat hij "volledig vermist" is. Gevraagd of zijn broer daarover iets gezegd heeft, verklaart hij dat zijn broer zei dat hij al verschillende keren aan de taliban vragen hierover had gesteld over waar zijn vader zich bevond maar dat hij slechts slagen en schelden kreeg (NPO, p. 18). Dat verzoeker op de DVZ stelt via zijn broer te weten wat zijn vader voor de taliban moest doen maar

bij het CGVS dan weer aangeeft daarover geheel niets te weten noch zijn broer, is een ernstige tegenstrijdigheid die afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verder stipt de commissaris-generaal terdege aan dat het niet aannemelijk is dat de taliban hem zouden verplichten om een zelfmoordaanslag te plegen, gelet op zijn verklaring dat hij nooit naar de madrassa is geweest of lessen volgde in de moskee en dus geen ideologische vorming ontving (NPO, p. 9). Rekening houdend met het gebrek aan enige ideologische vorming kan de commissaris-generaal redelijkerwijze stellen dat het onwaarschijnlijk is dat de taliban dergelijke delicate opdracht als een zelfmoordaanslag al onmiddellijk zouden toevertrouwen aan een jongeman die louter werkervaring heeft in een steenbakkerij (CGVS, p. 10). Verzoeker houdt in zijn verzoekschrift plots voor dat hij een maandenlange training zou krijgen en dat jonge rekruten niet meteen naar een slagveld worden gebracht of gebruikt als kamikaze. Dit betreft evenwel een loutere a posteriori bewering die niet rijmt met wat hij verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Daar stelde hij dat twee vrienden van hem werden meegenomen naar de gevechten in Laghman en daar beiden werden gedood (NPO, p. 17). Nergens maakte verzoeker melding van enige opleiding die zijn vrienden zouden hebben gekregen. Integendeel, uit zijn verklaringen blijkt eerder dat zijn vrienden vrijwel onmiddellijk zouden zijn meegenomen naar het strijdtoneel. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de training die zijn broer R. tijdens de gevangenschap zou hebben gekregen, zowel ideologisch als gevechtsgewijs, alsook naar het drogeren van rekruten. Op de DVZ verklaarde verzoeker dat zijn broer tijdens zijn gevangenschap wapens had leren hanteren en niet meer dan dat (CGVS vragenlijst, punt 5). Toen verzoeker op het CGVS omstandig werd bevraagd over zijn broer (NPO, p. 17-18) vermeldde hij evenwel nergens enige training, al dan niet gedrogeerd, die zijn broer gedurende die zeven maanden gevangenschap zou hebben gekregen. Deze ernstige incoherentie tussen zijn verklaringen alsook de lacunes in zijn verklaringen doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Er kan van verzoeker immers worden verwacht dat hij gedurende de behandeling van zijn beschermingsverzoek eensluidende en volledige verklaringen aflegt. De Raad treedt de commissaris-generaal vervolgens bij in het standpunt dat het niet aannemelijk is dat de taliban eerst hun maulvi om raad zouden vragen en pas na zijn bevel de volgende dag zouden zijn teruggekomen. Verzoeker brengt hiertegen in dat de taliban waarschijnlijk niet hadden verwacht dat zijn vader zich zou verzetten en dat zij misschien dachten dat hij zich uiteindelijk vrijwillig zou aansluiten. Dit betoog overtuigt echter niet. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd verzoeker gevraagd waarom de taliban niet meteen konden beslissen wie mee moest, waarop verzoeker antwoordde dat ze dit eerst aan hun hoofd moesten vragen omdat ze op die manier ook andere jongeren uit zijn dorp gedwongen hadden meegenomen (NPO, p. 13). Uit verzoekers betoog dat de taliban reeds eerder via een bevel andere jongeren gedwongen zouden hebben gerekruteerd, kan worden afgeleid dat ze konden voorzien dat er weerstand zou kunnen zijn. In het licht van hun kwalijke reputatie en het feit dat ze zijn vader een bloedneus zouden hebben geslagen (NPO, p. 11) acht de Raad het samen met de commissarisgeneraal weinig aannemelijk dat de taliban dermate aarzelend zouden optreden, indien ze verzoeker daadwerkelijk gedwongen wilden rekruteren. Het betoog van verzoeker neemt immers niet weg dat de handelwijze van de taliban verzoeker de tijd en ruimte zou hebben gegeven om zijn huis te ontvluchten en zichzelf elders in veiligheid te brengen. Deze vaststelling doet dan ook ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van het relaas.

In de bestreden beslissing wordt er verder terecht op gewezen dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie over rekrutering door de taliban (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/ Afghanistan.recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk.

Met het algemeen betoog dat de taliban lokaal zijn gestructureerd en handelen volgens de behoeften van het moment en de locatie, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op voormelde analyse van de gewoonlijke rekruteringswijze door de taliban. Verzoeker laat verder na om concrete elementen aan te brengen die aannemelijk maken dat in zijn regio de lokale taliban zijn afgeweken van de gewoonlijke rekruteringswijze. Dat verschillende dorpsgenoten per bevel zouden zijn gerekruteerd (NPO, p. 17) rijmt immers niet met verzoekers verklaringen dat de imam van de moskee (NPO, p. 6) alsook de dorpsoudsten (NPO, p. 11) banden hadden met de taliban. Er kan dan ook worden verwacht dat de rekrutering door de taliban zou gebeuren via de lokale banden met de imam of de dorpsoudsten. Verzoeker geeft doorheen zijn relaas nergens aan dat dit ook maar enigszins het geval zou zijn. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van hem of anderen een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om hem bij de taliban te laten aansluiten. De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Evenmin brengt verzoeker concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijk

situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden. Verzoeker houdt voor dat hij nooit heeft verklaard dat hij meteen gedwongen zou worden gerekruteerd en dat de taliban zijn vader eerst op een vredevolle manier hebben benaderd waardoor hij noch zijn vader meteen werd meegenomen. Verzoeker verklaarde evenwel dat zijn vader reeds bij de eerste benadering door de taliban zou zijn geslagen met een geweer waarna hij bloedde aan zijn neus en lippen. Ook de dag daarop, toen de taliban verzoeker thuis kwamen opzoeken, werd zijn vader in elkaar geslagen (NPO, p. 11-12). Van enige vredelievendheid is dan ook geen sprake; de taliban zouden reeds geweld hebben gebruikt voordat de dreigbrieven werden neergelegd, waardoor verzoekers betoog feitelijke grondslag mist en bijgevolg ook niet kan overtuigen.

De commissaris-generaal stelt verder terecht vast dat het erg bevreemdend is dat verzoekers vader de taliban zou hebben geïnformeerd over de exacte locatie waar verzoeker zich bevond, met name bij zijn oom. Verzoeker bracht vervolgens twee dagen door bij zijn oom zonder dat er iets gebeurde. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat zijn vader aan de taliban zou hebben meegedeeld dat hij verzoeker zelf aan hen zou overhandigen, waarna ze volgens hem waren gerustgesteld (NPO, p. 15). Dit zou volgens verzoeker verklaren waarom hij gedurende de twee dagen bij zijn oom met rust werd gelaten. De commissaris-generaal bemerkt in deze evenwel terecht dat niet kan worden ingezien om welke reden de taliban dermate laks zouden optreden indien ze verzoeker daadwerkelijk onder dwang wilden rekruteren. Met een loutere herhaling van zijn verklaringen doet verzoeker hierover niet anders denken. In het verzoekschrift tracht verzoeker deze onaannemelijkheid te verschonen door te stellen dat het dorp van zijn oom op ongeveer drie uur stappen van zijn dorp ligt en dat de taliban dan ook eerst moesten weten waar deze oom exact verbleef. Ook deze uitleg verklaart evenwel nog steeds niet waarom de taliban dermate laks zouden zijn opgetreden indien zij daadwerkelijk verzoeker onder dwang wilden rekruteren. Dat zijn vader geen andere familieleden had bij wie verzoeker veilig zou kunnen onderduiken, verklaart evenmin waarom zijn vader de taliban zou hebben geïnformeerd over waar verzoeker zich bevond. Zijn vader had immers ook een andere locatie kunnen opgeven. In het licht van een voorafgaande opeenstapeling aan onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden in verzoekers verklaringen vermocht de commissaris-generaal redelijkerwijze te bemerken dat het twijfelachtig is dat de taliban verzoeker gedurende zijn tweedaags verblijf bij zijn oom met rust zouden hebben gelaten, doch uitgerekend op de dag van zijn vertrek wél zouden zijn langs geweest. Met het loutere betoog dat hij "geluk" heeft gehad, brengt verzoeker geen ernstig elementen aan die een ander licht kunnen werpen op deze opeenstapeling aan onaannemelijkheden.

De commissaris-generaal stipt verder aan dat ook uit verzoekers verklaringen over wat er na zijn vertrek is gebeurd, blijkt dat aan de beweerde vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht. Zo wijst hij er terecht op dat volgens verzoekers verklaringen de taliban tot drie maal toe een dreigbrief zouden hebben afgeleverd met een dwingende eis, maar pas na ruim anderhalve maand tot actie zouden zijn overgegaan. Dat de taliban reeds eerder verzoekers vader tweemaal alsook zijn oom fysiek zouden hebben bedreigd, strookt niet met een dermate passief optreden ten aanzien van zijn familie. Indien de taliban verzoeker effectief wilden opsporen en meenemen, is het weinig aannemelijk dat ze dermate aarzelend zouden optreden. Verzoeker tracht in zijn verzoekschrift a posteriori uit te leggen waarom de taliban niet proactiever hebben gehandeld maar dit verklaart niet waarom de taliban wel tijd zouden hebben gevonden om tot driemaal toe dreigbrieven neer te leggen maar niet meteen kordater hebben gehandeld.

De commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoekers verklaringen inzake de details van de ontvoering van zijn vader en broer evenmin weten te overtuigen: "Zo stelde u dat de taliban uw vader en broer meenamen richting één van hun basissen (CGVS, p. 17). Na 7 maanden, zo verklaarde u, lieten de taliban uw broer opnieuw vrij onder impuls van de dorpsouderen, die de taliban hadden overtuigd met de stelling dat u nog jong was en ze uw vader konden houden (CGVS, p. 18). Dat de dorpsouderen met de taliban zouden zijn gaan onderhandelen om uw broer vrij te krijgen, is hier evenwel erg twijfelachtig. Eerder verklaarde u immers dat de dorpsouderen allemaal banden hadden met de taliban en als je iets verkeerds zei over de taliban, ze je direct kwamen bestraffen (CGVS, p. 11, 13)."Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de dorpsoudsten ook moesten kunnen rekenen op de steun van de dorpelingen, maar dit strookt dan weer niet met zijn verklaring dat de dorpsoudsten "als er een bevel werd gegeven" door de taliban "ze dat gewoon [deden]" (NPO, p. 11) alsook dat "als je daar iets verkeerd sprak over de taliban direct kwamen ze dit te weten en kwamen ze je bestraffen" (NPO, p.13). Zijn betoog werpt dan ook geen ander licht op de bevindingen van de commissaris-generaal. Ten slotte laat verzoeker volgend terecht motief nog ongemoeid: "Bovendien kan niet worden ingezien waarom de taliban uw broer zouden hebben vrijgelaten op grond van de belofte dat hij zich binnen een aantal jaren opnieuw zou gaan aanbieden, temeer u stelde dat hij op het ogenblik van de ontvoering reeds 15 jaar oud was, wat naar Afghaanse normen voldoende oud kan worden gezien om ingezet te worden in de strijd (CGVS, p. 18)."De commissaris-generaal kan dan ook terecht besluiten dat voorgaande vaststellingen een verdere bevestiging vormen van het ongeloofwaardig karakter van verzoekers vervolgingsvrees.

De Raad stipt hierbij aan dat de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen werd beoordeeld in het licht van de door hem geschetste omstandigheden alsook specifieke en algemene objectieve landeninformatie (zie EASO, Judicial analysis "Evidence and credibility assessment in the context of the Common European Asylum System", 2018, p. 76). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de vaststellingen met betrekking tot de onaannemelijkheid van zijn verklaringen zouden zijn gebaseerd op zuivere speculatie, losse vermoedens, vooroordelen of intuïtieve elementen. De Raad brengt ook in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing vastgestelde opeenstapeling aan onaannemelijkheden en onwaarschijnlijkheden in zijn relaas te verklaren of te weerleggen.

De voorgelegde documenten worden niet aangevuld en geruggesteund door aannemelijke verklaringen. Gelet op hun beperkte inhoud en zeer geringe bewijswaarde wegen de voorgelegde documenten niet op tegen de terechte bevindingen inzake de ongeloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De bevindingen van de commissarisgeneraal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers beweerde problemen met de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Aangaande de documenten die u voorlegde in het kader van uw eerdere persoonlijk onderhoud, motiveerde de Raad tevens eveneens: "Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek zijn taskara voorgelegd hetgeen zijn nationaliteit en identiteit aantoont die niet worden betwist. De taskara's van zijn twee broers en zus hebben verder geen betrekking op het persoonlijke verzoek om internationale bescherming. De enveloppe bewijst verder slechts dat verzoeker post heeft ontvangen uit Afghanistan. Voor wat betreft de dreigbrieven, merkt de Raad op dat dergelijke handgeschreven brieven door eender wie kunnen zijn opgesteld. Tevens blijkt uit de objectieve landeninformatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de voormalige Afghaanse staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

Wat betreft de medische documenten inzake verzoekers broer, R., stelt de Raad vast dat er niets wordt vermeld over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Dat de verwondingen van zijn broer zijn te wijten aan slagen vanwege de taliban, is dan ook enkel op verzoekers verklaringen gebaseerd. Verzoeker kan hiermee niet aantonen dat de beweerde aanval op zijn broer gebeurde in de omstandigheden die door hem worden geschetst, namelijk nadat zijn broer heeft geprobeerd het land te verlaten en er bij terugkomst door de taliban van werd beschuldigd niet te willen deelnemen aan de jihad. Bovendien wordt in de neergelegde attesten louter de voornaam van zijn broer vermeld, zodat niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat deze daadwerkelijk op hem betrekking hebben.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud niet om in deze stand van zaken een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken."

Er dient bijgevolg te worden geconcludeerd dat de RvV samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal heeft besloten dat aan uw beweerde problemen met de taliban geen enkel geloof kan worden gehecht.

In het vernietigingsarrest van de RvV werd voorts gewezen op het gegeven dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest als "afvallige" of "ongelovige" te zullen worden beschouwd. Ter terechtzitting lichtte u in dit verband toe dat uw vriendin van Marokkaanse afkomst is, u bij haar ouders over de vloer komt en u een

arbeidscontract van onbepaalde duur heeft in een kebab-zaak (zie RvV-arrest van 15 december 2022, p. 22). De Raad verwees hierbij tevens naar een incident dat u vermeldde tijdens uw eerdere persoonlijk onderhoud, waarbij u verklaarde dat u zwaar in de problemen kwam vanwege een profielfoto samen met de directrice van uw school (CGVS 1, p. 9). De Raad oordeelde echter dat u niet werd gevraagd om deze foto's neer te leggen en u verder ook niet bevraagd werd omtrent dit incident, zodat verder onderzoek noodzakelijk was (zie RvV-arrest van 15 december 2022, p. 22).

Hieromtrent bevraagd tijdens een tweede persoonlijk onderhoud, verklaarde u dat u in mei vorig jaar een foto op Facebook plaatste waarop u te zien bent, samen met de directeur en directrice van uw school (CGVS 2, p. 5). Gevraagd om welke reden u hier uw profielfoto van maakte, antwoordde u dat u hen echt graag heeft en "zij u de weg van uw leven hebben getoond" (CGVS 2, p. 5). Op de vraag of deze foto openbaar stond, antwoordde u dat iedereen die uw profiel tegenkomt die foto kan zien (CGVS 2, p. 5). U verklaarde verder dat u die foto in mei vorig jaar nam, die als profielfoto zette en deze nog altijd als profielfoto heeft (CGVS 2, p. 6). Middels de notities op het persoonlijk onderhoud liet u evenwel weten dat u desbetreffende foto reeds in oktober 2021 nam (zie administratief dossier). Deze verklaringen komen overeen met de vaststellingen die het CGVS deed op basis van uw Facebook-profiel "[M.A.]", waaruit blijkt dat de foto waarvan sprake voor het eerst als profielfoto verscheen op 25 december 2021 (zie administratief dossier). U verving deze foto vervolgens op 25 februari 2022, om deze op 5 april 2022 opnieuw als profielfoto in te stellen. Sinds 7 mei 2022 staat deze foto als uw huidige profielfoto ingesteld (zie administratief dossier). U verklaarde dat uw familie vanwege deze profielfoto niet gerust kan leven, dat de dorpelingen hen als ongelovigen beschouwen en zeggen dat zij hun geloof hebben verlaten en verwesterd zijn (CGVS 2, p. 6). U stelde verder dat de taliban uw broer en maternale oom slaan als zij hen passeren en tegen uw familie zeggen dat, indien u ooit naar Afghanistan terugkeert, ze u zouden stenigen omdat u een foto heeft getrokken met een vrouw en deze als profielfoto heeft gezet (CGVS 2, p. 6).

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat u naar aanleiding van het incident aangaande deze profielfoto daadwerkelijk een vervolgingsvrees koestert bij terugkeer. Gevraagd welke problemen u precies vreest vanwege deze foto, antwoordde u dat ze altijd achter uw rug praten en zeggen dat u een foto heeft genomen met een vrouw, uw kledij en houding afkeuren en zeggen dat u alcohol drinkt of seks heeft met vrouwen voor het huwelijk (CGVS 2, p. 7). Bijkomend gevraagd of de taliban iets deden tegenover uw familie, antwoordde u dat ze uw oom kapot hebben geslagen die dag en hij huilde tijdens het bellen, waarna u uw profielfoto voor drie maanden heeft verwijderd (CGVS 2, p. 8). U gaf aan dat dit incident twee maanden voor uw "grote interview" plaatsvond, i.e. op 5 februari 2022 (CGVS 2, p. 7). Verder gevraagd om welke reden u besloot om die profielfoto terug te zetten, reageerde u het volgende: "Als ik een probleem krijg of niet door de profielfoto dat kan me niet schelen, want deze mensen (op de foto) betekenen veel voor mij, ze hebben mijn leven veranderd." (CGVS 2, p. 8). Nogmaals gevraagd waarom u besloot die profielfoto terug te zetten, gelet op uw eerdere verklaring dat de taliban vanwege deze foto uw oom hadden geslagen, antwoordde u dat of u die foto verwijdert of niet, u toch een slechterik bent in hun ogen en u reeds een probleem heeft met de taliban zodat het niet meer uitmaakt of u die verwijdert (CGVS 2, p. 8). Deze verklaringen mogen echter sterk verbazen. U verklaarde immers dat u de eerste keer beslist had om die foto te verwijderen van uw profiel omdat u echt bang was geworden (CGVS 2, p. 8). Indien u daadwerkelijk vreest dat de taliban u vanwege deze profielfoto bij terugkeer als ongelovige gaan beschouwen en uw familie hierom nog steeds lastigvallen (CGVS 2, p. 8), kan worden verwacht dat u er alles aan zou doen om dergelijke problemen in de toekomst te vermijden, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Op de vraag hoe uw familie reageerde op het feit dat u die profielfoto heeft terug gezet, antwoordde u dat zij u vragen wat u zo goed heeft gezien in die foto dat u die opnieuw heeft ingesteld en waarom u dat heeft gedaan, waarop u antwoordde dat deze mensen veel voor u betekenen en uw leven hebben veranderd (CGVS 2, p. 9). Deze houding ten aanzien van uw familie valt echter geenszins te rijmen met uw vrees dat zij in Afghanistan problemen kennen met de taliban vanwege deze foto. Dergelijke onverschilligheid met betrekking tot het al dan niet online staan van deze profielfoto ondermijnt eveneens uw persoonlijke vrees voor vervolging bij terugkeer vanwege voornoemd incident.

U stelde verder ter terechtzitting bij de RvV dat u verwesterd bent omdat u een vriendin heeft van Marokkaanse afkomst, bij haar ouders over de vloer komt en een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft in een kebabzaak. Hiernaar gevraagd door het CGVS, stelde u dat u sinds één jaar en drie maanden een relatie heeft met [Z.], een meisje van Marokkaanse origine die het islamitische geloof aanhangt (CGVS 2, p. 9). De relatie met uw schoonouders is naar eigen zeggen zeer goed (CGVS 2, p. 10). Verder verklaarde u dat uw maternale oom en broers eveneens op de hoogte zijn van uw relatie en zeggen tegen u dat u verantwoordelijk bent voor uw eigen leven, in vrijheid leeft en zelf mag beslissen hoe u wil leven (CGVS 2, p. 10). U toont op basis van voorgaande dan ook niet aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan concrete problemen zou kennen omwille van uw relatie. Bovendien merkt het CGVS op dat uw vriendin islamitisch is, zodat u op basis van haar geloof evenmin aantoont dat u concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren bij terugkeer. Louter het hebben van een relatie met een meisje wijst er niet op dat u zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat u problemen zal kennen onder het talibanregime. Een louter ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te

worden erkend als vluchteling, tenzij u aannemelijk maakt dat uw westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat u in dit geval niet hebt aangetoond. Wat betreft uw werk in het restaurant, verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u chef-kok bent en uw familie in Afghanistan blij is dat u bezig bent (CGVS 2, p. 12). Gevraagd of u in Afghanistan problemen zou kennen omwille van die job, antwoordde u "natuurlijk" (CGVS 2, p. 12). U beweerde dat ze (de taliban) waarschijnlijk gaan denken dat u in dit restaurant verschillende soorten vlees verkoopt, zoals varkensvlees, en u dat zelf ook eet, want "mensen in Afghanistan maken volgens u van iets kleins iets groots" (CGVS 2, p. 12). Dit betreft echter louter een veronderstelling uwentwege, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Hoewel het CGVS uw werk in dit restaurant niet ter discussie stelt, dient trouwens te worden opgemerkt dat een kebab-zaak bezwaarlijk als westers kan beschouwd worden. Daarnaast is het feit dat u werk heeft gezocht slechts een minimale voorwaarde in het kader van algemene integratie, zodat dit element evenmin kan overtuigen van een doorgedreven verwestersing in uw hoofde.

Ten aanzien van het CGVS haalde u tevens aan dat u gewoon bent geraakt aan de Belgische cultuur, u mensenrechten belangrijk vindt en u hier in vrijheid leeft (CGVS 2, p. 10, 11). Het betreft hier slechts algemene uitingen en u toont niet aan dat u deze westerse waarden en normen werkelijk hebt geïnternaliseerd. U stelde dat u hier naar de discotheek kan gaan, kan drinken en naar muziek luisteren, en uw kledij en haarstijl veranderd zijn (CGVS 2, p. 11). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat het feit dat u in België kan uitgaan, drinken, met meisjes kan omgaan, naar muziek kan luisteren en andere kledij draagt deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u nog contact te hebben met uw maternale oom en broer in Afghanistan (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De nieuwe documenten die u heden neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Wat betreft de foto's, handgeschreven brief en identiteitskaart van uw Belgische vriendin, dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw relatie hier niet ter discussie stelt. Evenwel zijn deze documenten niet in staat om uw vrees om als ongelovige te worden beschouwd bij terugkeer te ondersteunen of bevestigen. Hetzelfde geldt voor de documenten van uw school in België, uw fitnessabonnement en de foto's van uitstappen met uw school en het opvangcentrum. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw vrijetijdsbesteding en schoolloopbaan, die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de neergelegde foto's met de directeur en directrice van uw school, verwijst het CGVS vooreerst naar wat supra werd vermeld inzake de periodes waarin deze foto als profielfoto op Facebook was ingesteld. Verder merkt het CGVS op dat om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Op basis van deze foto en de verklaringen die u hierover aflegde kan immers niet blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 13 maart 2023 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de datum waarop u de foto met de directeur en directrice nam (zie supra) en de periode waarop het incident met uw broer plaatsvond en hij nadien werd verzorgd. Voorts blijken deze echter geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/ easo/PLib/2021_09_EASO_ COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_ Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._ veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_ Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/ PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_ Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front , voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experten, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(…) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/ administration/ easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/ publications/country-guidanceafghanistan-january-2023) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/ administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_ in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestersing, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het vertrouwensbeginsel.

Verzoeker gaat allereerst in op zijn persoonlijke situatie. Hij wijst hierbij op zijn lang verblijf en integratie in België, zijn facebook-account en profielfoto waarop hij samen met de directeur en directrice van zijn school te zien is, en zijn relatie met een meisje van *"Syrische"* (lees: Marokkaanse) afkomst. Hij citeert uitvoerig uit landeninformatie aangaande het risico voor terugkeerders uit het Westen en ook uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Hij brengt tevens informatie bij aangaande de bijzonder gewelddadige aard van de taliban. Verzoeker bespreekt vervolgens de subsidiaire beschermingsstatus. Hij gaat uitvoerig in op de veiligheidssituatie, evenals de precaire socio-economische en humanitaire situatie.

Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift het rapport *"Afghanistan: risques au retour liés à «l'occidentalisation»"*, uitgegeven door OSAR op 26 maart 2021, toe.

3. Aanvullende nota's

3.1. Op 14 april 2026 maakt de verwerende partij overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022;
- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023;
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024;
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020;
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022;
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023;
- EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van november 2024;
- EUAA Afghanistan – Country Focus van januari 2026.

3.2. Op 23 april 2026 maakt verzoeker een aanvullende nota over waarbij hij ingaat op zijn verwestering alsook op de actuele humanitaire en veiligheidssituatie in Afghanistan.
Hij voegt volgende stukken toe:
"1. Schoolattest OKAN-lessen
2. Attest van voltooiing OKAN-lessen
3. Arbeidscontract van bepaalde duur (AND Charleroi)
4. Arbeidscontract van onbepaalde duur (AND Charleroi)
5. Loonfiches (AND Charleroi)
6. Attest werkgever
7. Interim-contracten
8. Loonfiches (interim)
9. Arbeidscontract van bepaalde duur (Food Park)
10. Inburgeringsdocumenten
11. Huurcontract
12. Basic-Fit-abonnement

13. Getuigenissen school
14. Getuigenis huurder
15. Getuigenissen opvangcentrum
16. Getuigenissen werk
17. Getuigenissen vrienden en kennissen
18. Foto's
19. Bedreigingen van de taliban
20. Medische documenten broer"

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als de juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de Verordening (EU) 2024/1347 van het Europees Parlement en de Raad van 14 mei 2024 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komen, en voor de inhoud van de verleende bescherming, tot wijziging van Richtlijn 2003/109/EG van de Raad en tot intrekking van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad (hierna: de Verordening (EU) 2024/1347) van toepassing is vanaf 12 juni 2026.

5. Beoordeling in het kader van de vluchtelingenstatus

5.1. Oud artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, als omzetting van de voormalige richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), bepaalt: *"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."*

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die […] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren."*

Artikel 3, punt 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 definieert de term 'vluchteling' als volgt: *"een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij of zij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen, dan wel een staatloze die zich om dezelfde reden buiten het land bevindt waar hij of zij vroeger gewoonlijk verbleef en daarheen niet kan, dan wel wegens genoemde vrees niet wil terugkeren, en op wie artikel 12 niet van toepassing is."*
Artikel 3, punt 1, van de Verordening (EU) 2024/1347 definieert het begrip 'vluchtelingenstatus' als volgt: *"de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling"*.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie verduidelijkt in zijn arrest van 4 juni 2026 (C-440/25) het volgende:

"28. Ten eerste moet evenwel worden opgemerkt dat verordening 2024/1347 krachtens artikel 42 ervan van toepassing is met ingang van 12 juni 2026.
29. Het staat dus niet vast dat de uitlegging van deze verordening voor de verwijzende rechter noodzakelijk is om uitspraak te doen in het hoofdgeding.
30. Hoe dan ook moet worden opgemerkt dat artikel 2, onder d), van richtlijn 2011/95, en artikel 3, punt 5, van verordening 2024/1347, waarin het begrip „vluchteling" is gedefinieerd, identiek zijn geformuleerd. Bijgevolg is de uitlegging van de uitdrukking „gegronde vrees voor vervolging" in artikel 2, onder d), van deze richtlijn relevant voor de eventuele uitlegging van dezelfde uitdrukking die in artikel 3, punt 5, van die verordening wordt gebruikt."

Hieruit volgt dat de in artikel 3, punten 1 en 5 van de Verordening (EU) 2024/1347 vervatte definities geen wijziging aanbrengen in de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend. De materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend, zijn immers dezelfde gebleven.

5.2. Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift, aanvullende nota en ter terechtzitting, onder meer, een vrees aan voor de taliban als terugkeerder uit Europa en wegens zijn verblijf alhier. Hij verwijst naar zijn (gepercipieerde) verwestering en de daaruit voortvloeiende vrees om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd door de taliban.

In de bestreden beslissing wordt het asielmotief van een vrees voor vervolging wegens een terugkeer uit het Westen, een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering reeds besproken. De verwerende partij motiveert: *"In het vernietigingsarrest van de RvV werd voorts gewezen op het gegeven dat u bij terugkeer naar Afghanistan vreest als "afvallige" of "ongelovige" te zullen worden beschouwd. Ter terechtzitting lichtte u in dit verband toe dat uw vriendin van Marokkaanse afkomst is, u bij haar ouders over de vloer komt en u een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft in een kebab-zaak (zie RvV-arrest van 15 december 2022, p. 22). De Raad verwees hierbij tevens naar een incident dat u vermeldde tijdens uw eerdere persoonlijk onderhoud, waarbij u verklaarde dat u zwaar in de problemen kwam vanwege een profielfoto samen met de directrice van uw school (CGVS 1, p. 9). De Raad oordeelde echter dat u niet werd gevraagd om deze foto's neer te leggen en u verder ook niet bevraagd werd omtrent dit incident, zodat verder onderzoek noodzakelijk was (zie RvV-arrest van 15 december 2022, p. 22).*

Hieromtrent bevraagd tijdens een tweede persoonlijk onderhoud, verklaarde u dat u in mei vorig jaar een foto op Facebook plaatste waarop u te zien bent, samen met de directeur en directrice van uw school (CGVS 2, p. 5). Gevraagd om welke reden u hier uw profielfoto van maakte, antwoordde u dat u hen echt graag heeft en "zij u de weg van uw leven hebben getoond" (CGVS 2, p. 5). Op de vraag of deze foto openbaar stond, antwoordde u dat iedereen die uw profiel tegenkomt die foto kan zien (CGVS 2, p. 5). U verklaarde verder dat u die foto in mei vorig jaar nam, die als profielfoto zette en deze nog altijd als profielfoto heeft (CGVS 2, p. 6). Middels de notities op het persoonlijk onderhoud liet u evenwel weten dat u desbetreffende foto reeds in

oktober 2021 nam (zie administratief dossier). Deze verklaringen komen overeen met de vaststellingen die het CGVS deed op basis van uw Facebook-profiel "[M.A.]", waaruit blijkt dat de foto waarvan sprake voor het eerst als profielfoto verscheen op 25 december 2021 (zie administratief dossier). U verving deze foto vervolgens op 25 februari 2022, om deze op 5 april 2022 opnieuw als profielfoto in te stellen. Sinds 7 mei 2022 staat deze foto als uw huidige profielfoto ingesteld (zie administratief dossier). U verklaarde dat uw familie vanwege deze profielfoto niet gerust kan leven, dat de dorpelingen hen als ongelovigen beschouwen en zeggen dat zij hun geloof hebben verlaten en verwesterd zijn (CGVS 2, p. 6). U stelde verder dat de taliban uw broer en maternale oom slaan als zij hen passeren en tegen uw familie zeggen dat, indien u ooit naar Afghanistan terugkeert, ze u zouden stenigen omdat u een foto heeft getrokken met een vrouw en deze als profielfoto heeft gezet (CGVS 2, p. 6).

U slaagde er echter niet in aannemelijk te maken dat u naar aanleiding van het incident aangaande deze profielfoto daadwerkelijk een vervolgingsvrees koestert bij terugkeer. Gevraagd welke problemen u precies vreest vanwege deze foto, antwoordde u dat ze altijd achter uw rug praten en zeggen dat u een foto heeft genomen met een vrouw, uw kledij en houding afkeuren en zeggen dat u alcohol drinkt of seks heeft met vrouwen voor het huwelijk (CGVS 2, p. 7). Bijkomend gevraagd of de taliban iets deden tegenover uw familie, antwoordde u dat ze uw oom kapot hebben geslagen die dag en hij huilde tijdens het bellen, waarna u uw profielfoto voor drie maanden heeft verwijderd (CGVS 2, p. 8). U gaf aan dat dit incident twee maanden voor uw "grote interview" plaatsvond, i.e. op 5 februari 2022 (CGVS 2, p. 7). Verder gevraagd om welke reden u besloot om die profielfoto terug te zetten, reageerde u het volgende: "Als ik een probleem krijg of niet door de profielfoto dat kan me niet schelen, want deze mensen (op de foto) betekenen veel voor mij, ze hebben mijn leven veranderd." (CGVS 2, p. 8). Nogmaals gevraagd waarom u besloot die profielfoto terug te zetten, gelet op uw eerdere verklaring dat de taliban vanwege deze foto uw oom hadden geslagen, antwoordde u dat of u die foto verwijdert of niet, u toch een slechterik bent in hun ogen en u reeds een probleem heeft met de taliban zodat het niet meer uitmaakt of u die verwijdert (CGVS 2, p. 8). Deze verklaringen mogen echter sterk verbazen. U verklaarde immers dat u de eerste keer beslist had om die foto te verwijderen van uw profiel omdat u echt bang was geworden (CGVS 2, p. 8). Indien u daadwerkelijk vreest dat de taliban u vanwege deze profielfoto bij terugkeer als ongelovige gaan beschouwen en uw familie hierom nog steeds lastigvallen (CGVS 2, p. 8), kan worden verwacht dat u er alles aan zou doen om dergelijke problemen in de toekomst te vermijden, hetgeen echter niet blijkt uit uw verklaringen. Op de vraag hoe uw familie reageerde op het feit dat u die profielfoto heeft terug gezet, antwoordde u dat zij u vragen wat u zo goed heeft gezien in die foto dat u die opnieuw heeft ingesteld en waarom u dat heeft gedaan, waarop u antwoordde dat deze mensen veel voor u betekenen en uw leven hebben veranderd (CGVS 2, p. 9). Deze houding ten aanzien van uw familie valt echter geenszins te rijmen met uw vrees dat zij in Afghanistan problemen kennen met de taliban vanwege deze foto. Dergelijke onverschilligheid met betrekking tot het al dan niet online staan van deze profielfoto ondermijnt eveneens uw persoonlijke vrees voor vervolging bij terugkeer vanwege voornoemd incident.

U stelde verder ter terechtzitting bij de RvV dat u verwesterd bent omdat u een vriendin heeft van Marokkaanse afkomst, bij haar ouders over de vloer komt en een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft in een kebabzaak. Hiernaar gevraagd door het CGVS, stelde u dat u sinds één jaar en drie maanden een relatie heeft met [Z.], een meisje van Marokkaanse origine die het islamitische geloof aanhangt (CGVS 2, p. 9). De relatie met uw schoonouders is naar eigen zeggen zeer goed (CGVS 2, p. 10). Verder verklaarde u dat uw maternale oom en broers eveneens op de hoogte zijn van uw relatie en zeggen tegen u dat u verantwoordelijk bent voor uw eigen leven, in vrijheid leeft en zelf mag beslissen hoe u wil leven (CGVS 2, p. 10). U toont op basis van voorgaande dan ook niet aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan concrete problemen zou kennen omwille van uw relatie. Bovendien merkt het CGVS op dat uw vriendin islamitisch is, zodat u op basis van haar geloof evenmin aantoont dat u concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren bij terugkeer. Louter het hebben van een relatie met een meisje wijst er niet op dat u zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat u problemen zal kennen onder het talibanregime. Een louter ontwikkelde westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij u aannemelijk maakt dat uw westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden, wat u in dit geval niet hebt aangetoond. Wat betreft uw werk in het restaurant, verklaarde u ten aanzien van het CGVS dat u chef-kok bent en uw familie in Afghanistan blij is dat u bezig bent (CGVS 2, p. 12). Gevraagd of u in Afghanistan problemen zou kennen omwille van die job, antwoordde u "natuurlijk" (CGVS 2, p. 12). U beweerde dat ze (de taliban) waarschijnlijk gaan denken dat u in dit restaurant verschillende soorten vlees verkoopt, zoals varkensvlees, en u dat zelf ook eet, want "mensen in Afghanistan maken volgens u van iets kleins iets groots" (CGVS 2, p. 12). Dit betreft echter louter een veronderstelling uwentwege, die niet ondersteund wordt door concrete bewijselementen. Hoewel het CGVS uw werk in dit restaurant niet ter discussie stelt, dient trouwens te worden opgemerkt dat een kebab-zaak bezwaarlijk als westers kan beschouwd worden. Daarnaast is het feit

dat u werk heeft gezocht slechts een minimale voorwaarde in het kader van algemene integratie, zodat dit element evenmin kan overtuigen van een doorgedreven verwestersing in uw hoofde.

Ten aanzien van het CGVS haalde u tevens aan dat u gewoon bent geraakt aan de Belgische cultuur, u mensenrechten belangrijk vindt en u hier in vrijheid leeft (CGVS 2, p. 10, 11). Het betreft hier slechts algemene uitingen en u toont niet aan dat u deze westerse waarden en normen werkelijk hebt geïnternaliseerd. U stelde dat u hier naar de discotheek kan gaan, kan drinken en naar muziek luisteren, en uw kledij en haarstijl veranderd zijn (CGVS 2, p. 11). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont op geen enkele manier aan dat het feit dat u in België kan uitgaan, drinken, met meisjes kan omgaan, naar muziek kan luisteren en andere kledij draagt deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 16-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u nog contact te hebben met uw maternale oom en broer in Afghanistan (CGVS 1, p. 8; CGVS 2, p. 10). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

De nieuwe documenten die u heden neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Wat betreft de foto's, handgeschreven brief en identiteitskaart van uw Belgische vriendin, dient te worden opgemerkt dat het CGVS uw relatie hier niet ter discussie stelt. Evenwel zijn deze documenten niet in staat om uw vrees om als ongelovige te worden beschouwd bij terugkeer te ondersteunen of bevestigen. Hetzelfde geldt voor de documenten van uw school in België, uw fitnessabonnement en de foto's van uitstappen met uw school en het opvangcentrum. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw vrijetijdsbesteding en schoolloopbaan, die hier niet ter discussie staan. Wat betreft de neergelegde foto's met de directeur en directrice van uw school, verwijst het CGVS vooreerst naar wat supra werd vermeld inzake de periodes waarin deze foto als profielfoto op Facebook was ingesteld. Verder merkt het CGVS op dat om enige bewijskracht aan een document te ontlenen, het dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Op basis van deze foto en de verklaringen die u hierover aflegde kan immers niet blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Ten aanzien van de opmerkingen die uw advocaat aan het CGVS overmaakte op 13 maart 2023 en waarvan bijlage in het administratief dossier, dient te worden vastgesteld dat deze geen ander licht kunnen werpen op de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming door het CGVS. Immers betreffen deze slechts een verduidelijking bij de datum waarop u de foto met de directeur en directrice nam (zie supra) en de periode waarop het incident met uw broer plaatsvond en hij nadien werd verzorgd. Voorts blijken deze echter geen inhoudelijke wijzigingen noch toevoegingen te omvatten."

De verwerende partij stelt verder nog dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en dat evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat aanleiding geeft tot het risico door de taliban te worden vervolgd. De verwerende partij besluit dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf en sociale activiteiten in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden, maar dat deze vrees moet worden geïndividualiseerd en geconcretiseerd.

Verzoeker betwist deze analyse in het verzoekschrift, in zijn aanvullende nota en ter terechtzitting. Hij voert argumenten aan en verschaft bijkomende stukken ter ondersteuning van zijn voorgehouden (toegeschreven) verwestering.

5.3. De Raad stelt hierbij vast dat de bestreden beslissing reeds dateert van 23 maart 2023.

In deze dringt zich een toekomstgerichte beoordeling op van de vervolgingsvrees wegens verzoekers verblijf in Europa. De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar ook een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele

landeninformatie en de individuele omstandigheden van de verzoeker. Het is immers een algemeen principe dat bescherming niet alleen moet worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

In dit verband merkt de Raad op dat hij ertoe is gehouden een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden te voeren. In het kader hiervan is de Raad verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de verwerende partij rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16 Alheto, punten 105-113, 118). De Raad is verplicht een geactualiseerde beoordeling van het specifieke geval te maken.

De Raad is daarom van oordeel dat in deze het onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming moet gebeuren in het licht van recente en relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, van objectieve en actuele landeninformatie inzake de huidige situatie in Afghanistan en verzoekers volledige en huidige individuele omstandigheden.

5.4. Beschermingsverzoeken gebaseerd op een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen immers verband houden met de vervolgingsgronden politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een specifieke sociale groep (EUAA, *"Country guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 61).

In dit verband wordt het volgende aangestipt.

Volgens oud artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 10, lid 1, e) van de voormalige richtlijn 2011/95/EU, houdt het begrip 'politieke overtuiging' onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft over een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden. Oud artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder: *"Bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven."*

Huidig artikel 10, lid 1, e) van de Verordening (EU) 2024/1347 luidt: *"het begrip "politieke overtuiging" omvat met name het hebben van een mening, gedachte of opvatting betreffende een aangelegenheid die verband houdt met de in artikel 6 genoemde potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, ongeacht of de verzoeker zich in zijn of haar handelen door deze mening, gedachte of opvatting heeft laten leiden".* In artikel 10, lid 2 van de Verordening wordt bepaald: *"Bij het beoordelen of de vrees van een verzoeker voor vervolging gegrond is, doet het niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot de vervolging indien deze kenmerken door de actor van de vervolging worden toegeschreven aan de verzoeker."*
Deze bepaling uit Verordening (EU) 2024/1347 is inhoudelijk gelijkaardig aan het voormelde oude artikel van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van de relevante bepaling uit de voormalige richtlijn 2011/95/EU. Bijgevolg kan op nuttige wijze naar volgende relevante rechtspraak van het Hof van Justitie worden verwezen.

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip 'politieke overtuiging' ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt.
De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, pt. 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip 'politieke overtuiging' vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging

heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *"enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land"* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, pt. 36-37 en 46, 49).

Verder benadrukte het Hof dat enkel met betrekking tot de vervolgingsgrond "behoren tot een specifieke sociale groep" wordt gesproken van *"een kenmerk of geloof [...] dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven"*. Vereisen dat sprake is van een dergelijk element om te kunnen spreken van een "politieke overtuiging", zou dus neerkomen op een onterechte beperking van de draagwijdte van dit begrip (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 45).

5.5. Zoals reeds aangehaald, moet verzoekers nood aan internationale bescherming ook worden onderzocht in het licht van actuele en objectieve landeninformatie inzake zijn land van herkomst en rekening houdend met zijn individuele omstandigheden.

Op basis van de actuele en objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legaal kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA*, "Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 18-21). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik, waarbij gewag wordt gemaakt van een toegenomen repressie in 2025. Bronnen melden dat er in het land op grote schaal mensenrechtenschendingen plaatsvinden. De bronnen bevatten meldingen van willekeurige arrestaties en detenties, buitengerechtelijke executies en de doodstraf, lijfstraffen, foltering en andere vormen van mishandeling, evenals andere beperkingen van de grondrechten, gepleegd, onder meer, in het kader van de handhaving van strenge moraliteitswetten en de inperking van de maatschappelijke ruimte (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 18-21). Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr*

bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24 en EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21). Het MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's. Er wordt gemeld dat de handhavers van het MPVPV beschikken over uitgebreide bevoegdheden, waardoor zij bijvoorbeeld personen kunnen vasthouden of buitengerechtelijke straffen opleggen. Er zijn verder voortdurend meldingen van geweldgebruik door hen, waaronder verbale intimidatie, arrestaties, pesterijen en fysiek geweld (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30-32). Ondanks het relatief beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-24) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan - Country Focus,* januari 2026, p. 32-34). Er is een *curriculum* goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de *de facto*-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun *curriculum* niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het *curriculum* van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de *de facto*-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 106-107, 136). Het MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 116).

Rapporten beschrijven hoe de *de facto*-autoriteiten hun religieuze ideologie aan de bevolking opleggen door middel van talrijke beperkingen, waarbij bijvoorbeeld zowel religieuze praktijken als het gedrag en het uiterlijk van de bevolking werden gereguleerd. Talrijke bepalingen regelen het gedrag van individuen, beperken de rechten van vrouwen en meisjes drastisch (zoals toegang tot onderwijs boven 12 jaar, toegang tot parken en badhuizen, toegang tot bepaalde tewerkstelling), beperken religieuze en culturele praktijken, verbieden politieke partijen en onderdrukken afwijkende meningen door middel van mediacontrole, intimidatie en bestraffing, waardoor veel critici gedwongen worden te vluchten, zich te verbergen of aan zelfcensuur te doen. De *de facto*-overheden hebben talrijke regels ingevoerd die alle aspecten van het dagelijks leven, het gedrag en het uiterlijk regelen, en hebben inhoud en activiteiten verboden die in strijd worden geacht met de sharia, zoals poëzie over relaties tussen mannen en vrouwen, universitaire studieprogramma's met onderwerpen als democratie en mensenrechten, gender en vrouwen, en media-inhoud die in strijd is met de islamitische wet en religie.
Het toepasselijke rechtskader blijft verder onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 41 ev.; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 28 en Annex 3). Hoewel decreten tegenwoordig meer geformaliseerd en gepubliceerd worden, blijven veel instructies vaag, mondeling of niet officieel bekendgemaakt. Dit leidt tot rechtsonzekerheid en ruimte voor willekeurige interpretatie en handhaving (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-32).

Op 31 juli 2024 hebben de *de facto*-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen die de meest uitgebreide reeks beperkingen bevat en waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen strenge kledingvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. Naast beperkingen op afbeeldingen van levende wezens en verplichtingen met betrekking tot

de uitoefening van de godsdienst, waaronder het bidden, specificeert de wet verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering zijn verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog onvervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd – en moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van niet-soennitische feestdagen worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 24; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 24).

De *de facto*-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de *de facto*-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale *de facto*-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van het MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Dit heeft geleid tot een gefragmenteerd en onzeker rechtskader dat wordt gekenmerkt door vage instructies, waardoor individuele handhavers tot uiteenlopende interpretaties komen. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26-30). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, raadpleegbaar via consulteerbare weblink in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 26-30). Functionarissen van de *de facto*-autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 29). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).
Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en dat niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze te worden afgedwongen in rurale gebieden dan in steden zoals Kabul en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kabul na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 30).

In de periode van 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 42-44).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'– d.i. seksuele betrekkingen buiten een wettig huwelijk, ontucht, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 7, voetnoot 1). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44). Uit voormelde *Country Focus* van januari 2026 (p. 44) blijkt dat het aantal lijfstraffen in 2025 is toegenomen in vergelijking met de voorgaande periode.

De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 130). Volgens de lokale mediabron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het *de facto*-Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machtsovername en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies. Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet-naleven van de kledingvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 43-44; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47). Een professor aan de *American University of Afghanistan* wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds voorafgegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van het MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht*", juni 2023, p. 96).

Op 4 januari 2026 is het Wetboek van Strafvordering voor Rechtbanken ('*De Mahakumu Jazaai Osulnama'*), ondertekend door de opperste leider Haibatullah Akhundzada en verspreid onder de rechtbanken op provinciaal niveau in heel Afghanistan, uitgevaardigd. Dit wetboek bevat 119 artikelen en verschillende bepalingen lijken in strijd te zijn met internationale mensenrechtennormen. Opvallend is dat er termen als 'slaven' en 'meesters' worden gebruikt, en sommige bronnen suggereren dat dit wetboek indirect slavernij toestaat. Verder zou dit wetboek naar verluidt het gebruik van lijfstraffen uitbreiden, het recht op een eerlijk proces beperken en een ruime onderdrukking van andersdenkenden, minderheden en vrouwen mogelijk maken. Volgens Rawadari legaliseert het wetboek discriminatie, het beperken van fundamentele vrijheden van personen en staat het willekeurige arrestatie en straffen toe. In het wetboek worden geen minimum- of maximumstraffen bepaald, wordt een onafhankelijk onderzoek ter bewijsvoering van strafbare feiten afgeschaft en worden 'bekentenissen' en 'getuigenverklaringen' de belangrijkste bewijsmiddelen. Aanhangers van de Hanafi-school worden beschreven als moslims terwijl leden van andere stromingen en

geloofsovertuigingen worden omschreven als ketters (‘*mubtadeh*’). Om het algemeen belang te dienen, is het doden van overtreders, met inbegrip van personen die valse geloofsovertuigingen hebben strijdig met de islam of personen die anderen uitnodigen tot dergelijke overtuigingen, toegestaan met de toestemming van de ‘Imam’. De bespotting en het belachelijk maken van islamitische regelgeving alsook het beledigen van talibanleiders wordt strafbaar gesteld. Hierdoor wordt oppositie tegen en kritiek op de taliban gecriminaliseerd. Aanhangers van de Hanafi-school worden niet toegestaan hun geloof te verlaten, en indien bewezen voor een rechter, kunnen zij omwille van dit feit veroordeeld worden tot een gevangenisstraf. Een ‘rebel’ (‘*baghi*’) wordt gedefinieerd als iemand die ‘ernaar streeft (morele) corruptie te verspreiden’ en het wetboek bepaalt dat hun schade openbaar is en zij niet kunnen hervormd worden zonder gedood te worden. Eenieder mag een ‘rebel’, d.i. iemand die zich niet aan de morele wetten houdt, bestraffen. Artikel 4, clausule 6 van het wetboek bepaalt dat elke moslim, wanneer getuige van zondaars die een zonde begaan, mag overgaan tot bestraffing. Dansen en het kijken naar dansen wordt strafbaar gesteld en het wetboek roept op tot vernietiging van plaatsen van (morele) corruptie. Elke persoon aanwezig bij een bijeenkomst van corruptie is medeplichtig aan de daad van corruptie. Daarnaast verdeelt artikel 9 van het wetboek de samenleving in feite in vier categorieën: geleerden (*‘ulama’*), de elite (*‘ashraf’*), de middenklasse en de lagere klasse, hetgeen lijkt op een legalisering van een klassensysteem en klassenjustitie. Wanneer een misdrijf wordt begaan, worden de soort en zwaarte van de straf niet bepaald op grond van de aard van het gepleegde misdrijf, maar ook op basis van de sociale status van de dader, waarbij de straffen zwaarder worden naarmate de sociale positie van de veroordeelde lager is. Ook worden in het wetboek de woorden ‘slaaf’ (*‘ghulam’*) en ‘meester’ (*‘badaar’*) vermeld. Een ‘*hadd*’-straf kan worden uitgevoerd door een imam en een ‘*tazir*’-straf kan worden uitgevoerd door een echtgenoot of een ‘meester’. Artikel 18 van het wetboek, alsook andere artikelen, schrijven de straf van geseling voor. Daarnaast zijn er een aantal bepalingen die de onderdrukking van de vrije meningsuiting en de criminalisering van oppositie tegen en kritiek op de taliban tot gevolg hebben. Verder bepaalt het wetboek dat alleen als de man de vrouw met een stok slaat en deze daad leidt tot ernstig letsel, zoals ‘een wond of blauwe plekken’, en de vrouw dit voor een rechter kan bewijzen, de man wordt veroordeeld tot vijftien dagen gevangenisstraf. Andere vormen van fysiek geweld, psychologisch geweld en seksueel geweld tegen vrouwen zijn niet expliciet verboden in het wetboek. De echtgenoot mag tazir-straffen uitvoeren. Geweld tegen vrouwen wordt gelegaliseerd. Voorts worden, in geval een vrouw herhaaldelijk naar het huis van haar vader of andere familieleden gaat zonder toestemming en niet terugkeert ondanks het verzoek hiertoe van haar echtgenoot, de vrouw en elk lid van haar familie en verwanten die haar hebben verhinderd naar het huis van haar echtgenoot te gaan, beschouwd als misdadiger en veroordeeld tot een gevangenisstraf. (zie aanvullende nota verzoeker, Rawadari, “*Press Release Regarding the Implications of the “The Criminal Procedure Code for Courts” Issued by the Taliban*”, 21 januari 2026).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Bronnen vermelden verschillende arrestaties door de taliban wegens activiteiten op de sociale media, zoals het plaatsen van on-islamitische inhoud, kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook wegens het onder de aandacht brengen van mensenrechtenkwesties (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 20; EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 25; EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 21-23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om ‘immorele inhoud’ te bestrijden (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, januari 2026, p. 22). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *“Algemeen Ambtsbericht”*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan*, “Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de *de facto*-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *“Afghanistan - Country Focus”*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah

Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLOnews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021 in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51).

Niettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatrieerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 45-51). Vele terugkeerders komen toe in Afghanistan zonder middelen en sommigen hebben zelfs nog nooit een voet in Afghanistan gezet. Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken, dat hen kan helpen bij het vinden van werk. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Volgens berichten werd één uitgezette persoon gedood, hoewel niet werd gespecificeerd welke actor hiervoor verantwoordelijk was. Volgens het Duitse Tagesschau hebben de *de facto*-autoriteiten van de terugkeer van Afghanen uit Europa in 2025 geprofiteerd om via video's te laten voorkomen dat zij opnieuw welkom worden geheten in Afghanistan en wordt migratiemanagement aangegrepen om in de afwezigheid van diplomatieke erkenning relaties aan te knopen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 50). Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, november 2024, p. 44-45).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssekretariat für Migration (SEM) *"Focus Afghanistan. Return from abroad"* van 14 februari 2025, waarnaar de *"EUAA, Afghanistan: Country Focus"*, van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het *"Immigration Department"*, dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de *de facto*-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan

andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet leidt tot problemen met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

De IOM is verantwoordelijk voor terugkeerders vanuit Turkije en interviewt hen systematisch. In 2022 werden nog eerder agressieve ondervragingen en onderzoek op de luchthaven gemeld ten aanzien van terugkeerders uit Turkije, maar nu is dit niet meer het geval, omdat deze terugkeerders uit Turkije nu veeleer beschouwd worden als "*poor guys*" of sukkelaars. Turkije deelt de passagierslijsten met de Afghaanse *de facto*-autoriteiten. In 2024 had slechts 2 % van de terugkeerders een paspoort. Verder reisde 97,5 % van hen met een tijdelijk reisdocument dat lijkt op een taskara, specifiek uitgereikt voor hun terugkeer (p. 17-18).

De enige informatie die beschikbaar is over de behandeling van terugkeerders uit een westers land, betreft de chartervlucht vanuit Duitsland in augustus 2024 met 28 veroordeelde criminelen. Deze gerepatrieerden werden oorspronkelijk vastgehouden in een gebouw bij de luchthaven. Daar werden ze geïnterviewd door de *de facto*-autoriteiten om hun identiteit na te gaan en daarna werden ze vrijgelaten. Hun familieleden moesten een verklaring ondertekenen dat deze personen geen misdaden meer zouden begaan. Het is niet gedocumenteerd of al deze personen zijn vrijgelaten. Volgens *Der Spiegel* zouden sommigen nog onder huisarrest staan. Enkelen van hen getuigden later in Afghaanse media (p. 18).

De situatie na binnenkomst via de luchthaven van Kabul is de volgende. In 2021 is de IOM gestopt met het vrijwillig terugkeerprogramma vanuit Europese landen. In 2023 werd de ontvangstbalie in de luchthaven heropend. Deze wordt gezamenlijk bemand door de IOM en het Afghaanse ministerie van Vluchtelingen en Repatriëringen. Specifiek voor terugkeerders uit Turkije is er financiële steun van de IOM. Volgens een bron moeten vele jonge mannen voor zichzelf zorgen eens ze de luchthaven verlaten (p. 28-29).

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de *de facto*-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De *de facto*-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *"Afghanistan – taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dus gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"* worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als *"verraders"* of *"ongelovigen"*. Een bron geeft aan dat personen die worden beschouwd als 'beïnvloed' door westerse waarden, met argwaan worden bekeken en

door de taliban kunnen worden geviseerd, waarbij personen in verstedelijkte gebieden, middenveldactivisten, personen die een westerse opleiding hebben gevolgd of personen die een levensstijl hadden aangenomen die afwijkt van de plaatselijke gebruiken in het bijzonder worden genoemd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering is onder meer het gevolg van de kosten van emigratie, vaak betaald door de uitgebreide familie, wat leidt tot onbetaalde schulden en vergaande economische gevolgen voor familieleden. Een bron vermeldt dat terugkeerders uit Europa vaak vermijden kenbaar te maken dat zij uit het westen werden gerepatrieerd om stigmatisering te vermijden. Voorts wordt gesteld dat roddels zich snel verspreiden, waarbij een terugkeerder uit Europa er vaak van wordt verdacht 'besmet' te zijn met westerse waarden en ideeën, zijn eigen cultuur te zijn 'verloren' en verboden handelingen te hebben gesteld, zoals niet bidden, zich bekeren tot het christendom, alcohol drinken of omgaan met vrouwen en dat ogenschijnlijk kleine beschuldigingen zich gemakkelijk kunnen verspreiden en tot conflicten kunnen leiden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:
(1) personen *"die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden"*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland;
(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die *"verwesterd"* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van '*zina*' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De richtsnoeren van EUAA kunnen, ook in het licht van recentere landeninformatie, nog steeds worden bijgetreden (EUAA *"Country Guidance: Afghanistan"*, mei 2024, p. 57-61).

5.6. De Raad stipt aan dat bovenstaande analyse van de algemene situatie in Afghanistan is gebaseerd op recentere en meer volledige landeninformatie die niet voorlag ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing op 23 maart 2023.

Uit deze geactualiseerde landeninformatie blijkt dat, na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 en ook na het nemen van de bestreden beslissing in 2023, het talibanbeleid verder is geëvolueerd en verscherpt, met name een zuivering van de Afghaanse samenleving nastreeft waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia.

De Raad herhaalt dat de *de facto*-overheden in Afghanistan een bijzonder strikte, bijna draconische, versie van de shariawetgeving handhaven. Zij hanteren een strikte morele code en sociale controle in overeenstemming met hun interpretatie van de sharia en hebben strenge gedragsregels en talrijke verboden en voorschriften opgelegd die erop zijn gericht activiteiten te voorkomen die zij als on-islamitisch of ongepast beschouwen, onder meer via de zgn. moraliteitswet van 31 juli 2024. Hoewel vrouwen het zwaarst worden getroffen door de onderdrukking, worden ook mannen getroffen door dit repressieve regime dat bijna elk aspect van het leven dicteert (UN Human Rights Council, *Study of the so-called law on the promotion of virtue and the prevention of vice*, A/HRC/58/74, 12 March 2025, p. 2, waarnaar via een consulteerbare weblink wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026).
Uit de landeninformatie volgt dat de *de facto*-overheden beschikken over ruime en discretionaire bevoegdheden om de door hen opgelegde regels en beperkingen te handhaven en dat zij handelen op willekeurige en onvoorspelbare wijze ("*The de facto state administration has been described as working in arbitrary and unpredictable ways*", EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23-44). Het niet naleven van instructies of verboden kan leiden tot detentie en zware straffen, waaronder geseling en andere lijfstraffen, ook voor relatief kleine overtredingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 46-48; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, januari 2026, p. 23-44).

Uit de landeninformatie volgt verder dat de *de facto*-overheden actief toezien op de naleving van bestaande richtlijnen en beperkingen, bijvoorbeeld door mensen in openbare ruimtes te controleren, het bijwonen van gebeden te monitoren, telefoons, voertuigen en woningen te doorzoeken, en door gebruik te maken van andere surveillancetechnieken, zoals informanten in moskeeën, onder buren en onder de bevolking in het algemeen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 25-44; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 21-44, alsook volgende rapporten waarnaar wordt verwezen via consulteerbare weblinks: UNAMA, *De Facto Authorities' Moral Oversight in Afghanistan: Impacts on Human Rights*, July 2024, p. 21; UN Human Rights Council, *Situation of human rights in Afghanistan*, UN Doc. A/HRC/58/80, 20 February 2025, par. 26; UN Human Rights Council, *Study of the so-called law on the promotion of virtue and the prevention of vice*, A/HRC/58/74, 12 March 2025, par. 61-93).
Hoewel er sprake is van inconsistenties en lokale variaties, blijkt uit de landeninformatie ook een algemene tendens naar strengere handhaving en een grotere eis tot conformiteit met de regels, evenals een steeds uniformere toepassing in het hele land (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 23-44).

In de landeninformatie zijn er ook indicaties van een sterke druk binnen gemeenschappen om conservatieve islamitische praktijken te volgen en strikte sociale controle uit te oefenen, waaronder meldingen dat leden van de gemeenschap elkaars gedrag actief in de gaten houden en niet-naleving van de richtlijnen en beperkingen van de taliban rapporteren. Zo kan in het Ambtsbericht van 2023 worden gelezen dat "*Personen die gezien konden worden als 'verwesterd', konden bedreigd worden door de Taliban, familieleden of buren.*" En "*In het Islamitische Emiraat bestond veel sociale controle op het belijden van godsdienst. De politie en het MPVPV controleerden of mensen bidden. Zo verifieerden zij tijdens de gebedstijden op straat en in winkels of mensen aan het bidden zijn. Mensen die niet baden, werden geïntimideerd. Ook controleerden mensen elkaar of zij wel gaan bidden. Niet-praktiserende moslims kozen er vaak voor om net te doen alsof zij hun geloof belijden. Dit om problemen te voorkomen*." (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 85, 92). Zoals eerder vermeld, ondanks het relatief beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en buren), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 31).
De VN speciale rapporteur Richard Bennett maakt in zijn rapport "*Study on the so-called law on the promotion of virtue and the prevention of vice*" gewag van een toenemende angst om door buren, collega's of zelfs familieleden te worden aangegeven wegens daadwerkelijke of vermeende overtredingen van de taliban-regels (UN Human Rights Council, *Study of the so-called law on the promotion of virtue and the prevention of vice*, A/HRC/58/74, 12 March 2025, p. 16, waarnaar via een consulteerbare weblink wordt verwezen in EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026).

5.7. Ten slotte moeten verzoekers huidige persoonlijke situatie en volledige individuele omstandigheden in acht worden genomen. Deze kunnen immers zijn geëvolueerd sinds het nemen van de bestreden beslissing en/of er kan heden een beter zicht zijn op zijn individuele omstandigheden dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing van 23 maart 2023, wat een impact kan hebben op de mate van (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding. Immers is de mate van (toegeschreven) verwestering evolutief.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker is geboren op 7 maart 2004. Volgens zijn verklaringen zou hij in juni 2020 Afghanistan hebben verlaten, wat niet wordt betwist. Verzoeker verliet Afghanistan aldus op 16-jarige leeftijd. Verzoeker reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, een aantal

voor hem onbekende landen en Duitsland naar België, waar hij in september 2020 aankwam (Verklaring DVZ, vraag 33). Ook dit wordt niet betwist. Verzoeker was 16 jaar oud toen hij op 28 september 2020, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, een verzoek om internationale bescherming in België heeft ingediend. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen totdat hij in maart 2022 de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt (AD CGVS, beslissingen Dienst Voogdij van 28 oktober 2020 en 16 maart 2022. Sindsdien verblijft hij onafgebroken op het Belgische grondgebied. Verzoeker heeft nu de leeftijd van 22 jaar. Zijn identiteit, nationaliteit en leeftijd worden als dusdanig niet betwist. Verzoeker is al 6 jaar afwezig uit Afghanistan en verblijft al bijna 6 jaar in België.

Dat verzoeker vóór zijn vertrek uit Afghanistan tot de leeftijd van 16 jaar opgroeide in de Afghaanse gebruiken, waarden en normen zoals ze bestonden voor de machtsovername door de taliban en daar deels door is gevormd, neemt verder niet weg dat hij ook een groot deel van zijn (minderjarige) puberteit, adolescentie en jongvolwassenheid buiten Afghanistan en in Europa heeft doorgebracht. Er kan geen abstractie worden gemaakt van het feit dat hij op jonge leeftijd aankwam in België en dat hij een cruciaal deel van zijn puberteit en adolescentie, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, doormaakt in België, een geseculariseerde samenleving. Verzoeker was nog steeds jong bij aankomst in België, met name 16 jaar oud, zodat de impact van dit verblijf op het vormen van zijn mens- en wereldbeeld, niet kan worden geminimaliseerd. Verzoeker heeft een belangrijke periode in zijn vormende jaren die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling in België doorgebracht.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, met name zijn traject, activiteiten en (sociale) ontwikkeling alhier, liggen er heden meer elementen voor dan ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing van 23 maart 2023. In het rechtsplegingsdossier zijn er verschillende getuigenverklaringen van personen met uiteenlopende profielen die verzoeker doorheen zijn traject in België hebben begeleid, alsook stukken die verzoekers verschillende activiteiten alhier staven. Daar het gaat om verschillende stukken die verzoekers omstandigheden gedurende een zekere tijdsperiode bestrijken alsook getuigenissen afkomstig van personen met verschillende profielen, kan hieraan bewijswaarde worden gehecht. Verzoeker biedt middels de verschillende stukken en de verklaringen ter terechtzitting zicht op de wijze waarop hij invulling geeft aan zijn leven in België. Uit de stukken van het administratief dossier, het verzoekschrift, verzoekers aanvullende nota's en de verklaringen ter terechtzitting, blijkt met name wat volgt.

Verzoeker volgde in België DASPA-lessen alsook algemeen onderwijs, waaronder vakken zoals wiskunde, wetenschappen, aardrijkskunde (NPO II, p. 3). Hij legt schoolattesten voor en drie getuigenissen van zijn vrouwelijke leerkrachten Frans (aanvullende nota, stukken 1, 2, 13). Zij prijzen de motivatie en vastberadenheid van verzoeker, die de basis van de Franse taal heel snel leerde, alsook zijn groot aanpassingsvermogen. Zij getuigen voorts dat verzoeker altijd beleefd, respectvol en heel sociaal is. Hij aarzelt niet om andere leerlingen in de klas te helpen en kan goed opschieten met iedereen, ongeacht hun nationaliteit, en heeft nog nooit ook maar het minste probleem gehad met discipline.

Verzoeker heeft buiten de school al snel manieren gevonden om te kunnen werken en financieel onafhankelijk te worden. Hij werkt in België als kok in een restaurant, B-point (AND Charleroi). Hij deed dit eerst onder een arbeidscontract van bepaalde duur, en sinds juli 2022 onder een arbeidscontract van onbepaalde duur. Hij legt arbeidscontracten voor, loonfiches en een attest van zijn werkgever (aanvullende nota, stukken 3, 4, 5 en 6). Zijn werkgever getuigt dat verzoeker bij hem werkt sinds 4 september 2021, dat hij geheel geïntegreerd is in het team, een goede communicatie heeft met zijn collega's en, onder meer, erg sociaal, betrouwbaar en verantwoordelijk is alsook autonoom en flexibel. Hij deelt mee dat verzoeker zijn rijbewijs heeft gehaald.

Verzoeker heeft ook gewerkt voor verschillende interim-bureaus (aanvullende nota, stukken 7 en 8) en heeft enkele maanden gewerkt als keukenassistent in het restaurant Food Park (aanvullende nota, stuk 9).
Verzoeker legt verschillende getuigenissen van zijn werkgevers en collega's neer (aanvullende nota, stuk 16). Hij wordt omschreven als een betrouwbare, stipte en toegewijde medewerker, met grote kwaliteiten.

Verzoeker heeft jarenlang in een opvangcentrum verbleven. Hij nam actief deel aan de activiteiten in het opvangcentrum. De begeleiders leggen in 5 getuigenverklaringen de nadruk op het perfecte gedrag van verzoeker sinds zijn aankomst in België, zijn integratie en snelle aanpassing aan de sociale codes. Hij functioneerde als vertaler/tolk in het centrum, was vertegenwoordiger van de NBMVs en nam een vaderrol op ten aanzien van andere jongeren (aanvullende nota, stuk 15). Verzoeker verblijft sinds augustus 2025 op een privéadres in Charleroi. Zijn verhuurder getuigt over zijn voorbeeldig gedrag als huurder (aanvullende nota, stukken 11 en 14).

Hij verklaart in zijn vrije tijd naar de fitness te gaan (aanvullende nota, stuk 12) en heeft veel Belgische vrienden die in verschillende verklaringen getuigen over zijn karakter en goede integratie (aanvullende nota, stuk 17). Verzoeker legt verschillende foto's neer ter staving van zijn sociaal leven en sociaal netwerk (aanvullende nota, stuk 18).

Verzoeker wijst er ter zitting op dat hij geregulariseerd werd. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier, in casu het wachtregister, blijkt inderdaad dat verzoeker op 11 maart 2025 werd gemachtigd tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en hij in dat kader een verblijfsrecht verkreeg van beperkte duur (*"11.03.2025 (…) art. 9bis"*). Sindsdien beschikt verzoeker over een zogenaamde A-kaart, geldig tot 11 september 2026. De omstandigheid dat verzoeker inmiddels over een verblijfsrecht van beperkte duur beschikt en in het bezit werd gesteld van een A-kaart, vormt een aanwijzing dat zijn maatschappelijke verankering en integratie in België voldoende aannemelijk en relevant werden geacht om hem een verblijfsrecht toe te kennen.

Verzoeker volgt in België ook inburgeringscursussen (aanvullende nota, stuk 10).

Verzoeker heeft in de loop der jaren een ruim sociaal netwerk uitgebouwd met (Belgische) leeftijdsgenoten van verschillende achtergronden en geslacht, leerkrachten, werkgevers, collega's, begeleiders en diverse andere sociale contacten, wat ook blijkt uit de talrijke getuigenverklaringen en foto's die hij neerlegt. Allen spreken lovend over zijn persoonlijke ontwikkeling en traject in België.

In de aanvullende nota en ter zitting wordt benadrukt dat verzoeker als niet begeleide minderjarige in België is aangekomen en dat hij hier reeds bijna 6 jaar verblijft. Hij wijst erop dat hij een gemengde vriendengroep heeft en dat hij veel Belgische vrienden heeft. Verzoeker heeft ondertussen een nieuwe relatie, maar zijn vriendin kon niet aanwezig ter zitting zijn omdat ze examens heeft.
In de verschillende getuigenissen wordt zijn multiculturele vriendenkring eveneens benadrukt, wat ook blijkt uit de voorgelegde foto's. Hij geeft aan dat hij een heel andere relatie heeft tot zijn religie dan wat getolereerd is in Afghanistan en gaat bijvoorbeeld niet naar de moskee. Hij onderstreept verder dat hij vertrokken is voor de machtsovername en nooit onder het regime van de taliban heeft geleefd en de normen van de taliban niet aanvaardt. Hij is van mening dat hij zich onmogelijk kan aanpassen aan de heersende normen in Afghanistan nu hij als minderjarige vertrok. Ter terechtzitting getuigt verzoeker op doorleefde en overtuigende wijze over zijn dagelijks leven en nieuwe ervaringen in België, zijn sterke verankering in de Belgische maatschappij en zijn vrees voor de taliban bij terugkeer naar Afghanistan. Zijn mentaliteit is veranderd en de huidige Afghaanse cultuur is *"bizar"* voor hem.

5.8. Uit het geheel van de verschillende stukken, getuigenissen en verklaringen, volgt dat verzoeker zich minstens één van de landstalen eigen heeft gemaakt, hier school heeft gelopen en nu hier werkt met een vast contract, zich openstelt voor en actief participeert in de Belgische samenleving en dat hij in dit alles wordt gesteund door een groot sociaal netwerk dat hij rond zich heeft weten uit te bouwen.
Het geheel van de voorliggende elementen noopt er toe vast te stellen dat verzoeker zich in zijn dagelijks leven op regelmatige basis onderdompelt in verschillende aspecten van de Belgische samenleving en dat hij sinds zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige werd blootgesteld aan de diversiteit van de Belgische samenleving. Al die tijd is hij onmiskenbaar ondergedompeld in de Belgische samenleving die is gebaseerd op opvattingen, waarden en normen die de uitdrukking vormen van grondrechten die zijn verankerd in het EVRM en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, zoals principes van godsdienstvrijheid en (religieuze) verdraagzaamheid, gelijkheid tussen mannen en vrouwen en vrijheid van meningsuiting. Tijdens zijn maatschappelijke participatie alhier is verzoeker verder onvermijdelijk in contact gekomen met de westerse liberale cultuur, een westerse manier van leven en westerse opvattingen, die eigen zijn aan de Belgische samenleving. Er blijkt dat verzoeker initiatieven heeft genomen alsook gedegen inspanningen heeft gedaan om zich in de Belgische samenleving te integreren en om zich aan het leven in België aan te passen, waarbij dit zich niet louter beperkt tot het vinden van werk en het leren van het Frans, maar zich ook uitstrekt naar zijn gedrag, sociale vaardigheden en een groot sociaal netwerk. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker nauw betrokken is bij het dagelijks leven in België; hij geeft blijk van een actieve deelname en sociale inbedding in de Belgische samenleving. Bovendien kreeg verzoeker een positief antwoord op zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Zo hieruit niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft geïnternaliseerd, kan wel redelijkerwijze worden aangenomen dat zijn uitgebreide blootstelling en actieve deelname aan de Belgische samenleving via onderwijs en werk, alsook andere activiteiten in België, een impact heeft (gehad) op zijn ontwikkeling als puber, adolescent en jongvolwassene en de manier waarop hij zich gedraagt. Er kan niet worden uitgesloten dat hem een dergelijke internalisering, of minstens een beïnvloeding, zal worden toegeschreven en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als 'verwesterd' zal worden gepercipieerd. Er kan immers niet aan worden voorbijgegaan dat verzoeker tijdens zijn maatschappelijke participatie onvermijdelijk werd en wordt geconfronteerd met buitenlandse waarden, in casu Europese waarden, een Europese manier van leven alsook met gedragingen, gebruiken en opvattingen die door de taliban als niet-Afghaans of niet-islamitisch kunnen worden beschouwd. Verzoeker is in contact gekomen met een geheel nieuwe levenswijze. Dit alles vindt plaats tijdens zijn (sociale) ontwikkeling als minderjarige, puber, adolescent en jongvolwassene, een cruciale en bepalende levensfase waarin jongeren vatbaar zijn voor externe invloeden en die essentieel is in het vormen van hun mens- en wereldbeeld. De

jaren van puberteit, adolescentie en jongvolwassenheid vormen immers een belangrijke en bijzondere leeftijdsfase, waarbij de overgang wordt gemaakt van jongere naar volwassene en waarin eigenheid, het vormen van een eigen identiteit, zelfbewustzijn en persoonlijke relaties een grote rol spelen. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn ervaringen op school, zijn tewerkstelling, zijn vrijetijdsbesteding, sociale activiteiten, zijn dagelijkse contacten met (Belgische) leeftijdsgenoten van verschillende achtergronden en geslacht, leerkrachten, collega's, begeleiders en diverse andere sociale contacten alsook het zich eigen maken van één van de landstalen. Bovendien moet rekening worden gehouden met verzoekers scholing in een 'westers' onderwijssysteem dat wordt afgekeurd door het huidige talibanregime.
Gelet op zijn jonge leeftijd en maturiteit is verzoeker aldus in een vormende en bepalende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, gebruiken, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving zoals hoger beschreven, omdat ze haaks staan op het gedachtegoed van de taliban of als afwijkend worden beschouwd in de Afghaanse samenleving. Er kan bijgevolg, gelet op verzoekers minderjarige leeftijd bij aankomst, zijn langdurig verblijf en het geheel van zijn traject in België, redelijkerwijze worden aangenomen dat dit alles een impact en invloed heeft (gehad) op zijn (sociale) ontwikkeling als minderjarige, puber, adolescent en jongvolwassene, zijn opvattingen en de wijze waarop hij zich heden gedraagt. Het is dan ook aannemelijk dat hij, gelet op zijn jonge leeftijd, zijn jarenlange verblijf en onderdompeling in de Belgische samenleving, zijn traject in België tot nu toe en de uitgebreide blootstelling aan de Belgische samenleving via zijn scholing, werk en sociaal netwerk in België, (deels) onbewust 'westerse' opvattingen, gedragingen, gebruiken en kenmerken heeft overgenomen en zich eigen heeft gemaakt die zijn denken en/of doen hebben gewijzigd, zoals ook blijkt uit de hierboven besproken stukken van het rechtsplegingsdossier en de verklaringen ter terechtzitting, die niet stroken met de wijze waarop de Afghaanse samenleving actueel door het talibanregime wordt vormgegeven. Reeds tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker dat hij *"totaal veranderd"* is, een *"ander persoon"* is en dat hij heden leeft op een manier die in Afghanistan niet zou mogelijk zijn, waarbij hij verwijst naar de vrijheid die hij heeft om te leven zoals hij wil, alsook naar de vrijheid om met vrienden en vriendinnen om te gaan (NPO II, p. 10-11). De Raad benadrukt dat dit proces heden al het risico met zich brengt dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Het verhoogt in belangrijke mate het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn herkomstland zal opvallen en zal worden gepercipieerd als aangetast door Europese, 'westerse' waarden en normen waardoor hij onder de negatieve aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.
Zo blijkt uit het geheel van de stukken, zoals zijn verschillende relaties, zijn schoollopen in een gemengde klas (NPO II, p. 11) met vrouwelijke leerkrachten, zijn gemengde vriendenkring (NPO II, p. 13) en zijn tewerkstelling in een gemengde omgeving (met vrouwelijke collega's), dat verzoeker zich openstelt voor de hier geldende vrijere omgangsvormen tussen mannen en vrouwen en deze dus ook heeft overgenomen, geen problemen heeft om op een respectvolle manier met vrouwen om te gaan, alsook gezag van vrouwen aanvaardt, wat diametraal ingaat tegen de strikte scheiding tussen mannen en vrouwen en de rol van vrouwen in het samenlevingsmodel en de visie opgelegd door het huidige talibanregime. Ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker dat hij weliswaar nog moslim is, maar zijn geloof op een andere en minder strikte wijze invult. Verzoekers verklaringen over de invulling van zijn religieuze overtuiging alsook zijn gedragingen weerspiegelen een houding die in elk geval niet strookt met de strikte religieuze regels die actueel in Afghanistan gelden en die zoals, hierboven besproken, onder meer blijken uit de regels opgenomen in de recent aangenomen moraliteitswet en de strenge handhaving ervan, in het bijzonder in rurale gebieden door het MPVPV. Uit het geheel van wat voorligt, blijkt dat verzoeker de streng-islamitische principes die actueel in Afghanistan worden opgelegd in België naast zich neerlegt.
Verzoekers verklaringen in deze zijn oprecht en er zijn ter zake geen tegenindicaties dat dit niet geval zou zijn. Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zijn huidige, deels in België verworven opvatting over en invulling van zijn religie en zijn visie op de verhoudingen tussen mannen en vrouwen en de rol van vrouwen in de samenleving in geval van terugkeer naar Afghanistan en zijn lokale gemeenschap verbergt, zijn daarmee verbonden gedragingen verhult of zelfs daarin steeds zou slagen. Er kan bijgevolg in casu voor verzoeker worden aangenomen dat hij hierdoor eveneens in de kijker dreigt te lopen van het talibanregime of de lokale gemeenschap en ook om die reden zal worden gepercipieerd als aangetast of beïnvloed door de waarden en normen van een 'westerse' samenleving.
Gelet op verzoekers opvattingen en gedragingen kan in deze niet worden uitgesloten dat hem een internalisering of minstens een beïnvloeding van buitenlandse, in casu Europese, waarden zal worden toegeschreven. Dit alles vergroot in belangrijke mate het risico dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, zal opvallen in de lokale gemeenschap en door de lokale talibanleiders zal worden gepercipieerd als verwesterd, dit is aangetast door niet-Afghaanse waarden, niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden, met name aangetast en beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden en normen.

Hierbij wordt aangestipt dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan op onontkoombare wijze in contact zal komen met de taliban, de huidige de facto-autoriteit, en zal worden geconfronteerd met een Afghaanse samenleving die sinds zijn vertrek in 2020 erg is gewijzigd. Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet daarom rekening worden gehouden met de voormelde huidige context van de zeer strenge

sociaal-religieuze (en veranderlijke) richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd na de machtsovername in augustus 2021 en die toezien op de regulering van het dagelijkse leven. Zoals reeds vermeld, werden deze regels en normen sinds de machtsovername door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Dit talibanbeleid is gedurende verzoekers afwezigheid verder geëvolueerd en verscherpt, met name wordt een zuivering van de Afghaanse samenleving nagestreefd waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Dit alles is geculmineerd in de moraliteitswet van 21 juli 2024.
Er kan in deze geen abstractie worden gemaakt van de elementen eigen aan verzoeker, met name:
(i) het feit dat hij op 16-jarige en dus minderjarige leeftijd Afghanistan heeft verlaten in 2020 en dit voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021,
(ii) zijn inmiddels 6-jarige afwezigheid uit Afghanistan,
(iii) zijn binnenkomst als niet-begeleide minderjarige en langdurig verblijf van bijna 6 jaar in België alwaar hij ondertussen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd gemachtigd tot een beperkt verblijf,
(iv) zijn traject en ervaringen in de Belgische samenleving en actieve deelname eraan zoals onder meer blijkt uit de bijgebrachte stukken en verklaringen, en
(v) het gegeven dat hij heden nog steeds een jongvolwassene is.
In deze wordt overigens niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Bemaran, behorend tot het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een dorp in een rurale omgeving (NPO, p. 4, 9-10) zodat hij bij terugkeer zal worden geconfronteerd met de traditionele en conservatieve Afghaanse samenleving.
Gelet op deze individuele omstandigheden alsook zijn nog steeds jonge leeftijd kan worden aangenomen dat verzoeker zijn ervaringen en traject tijdens zijn verblijf in België alsook zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) 'Europese' ('westerse') opvattingen, gebruiken, gedragingen en kenmerken die hij gedurende zijn verblijf in België heeft overgenomen en verworven, niet steeds zal kunnen verhullen of zich er zelfs niet van bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime aanzienlijk werden aangescherpt alsook de verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen en naleven. Dit is des te meer het geval gezien verzoeker, gelet op zijn leeftijd, met Europese of zgn. 'westerse' normen en waarden in contact is gekomen tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als jongere. Zelfs als men ervan uitgaat dat van hem kan worden verlangd dat hij deze aspecten van zijn leven verborgen houdt, is de Raad er niet van overtuigd dat verzoeker in staat zou zijn deze ervaringen, opvattingen, gebruiken en gedragingen voldoende te verbergen, noch dat dit voldoende zou zijn om de risico's waarmee hij wordt geconfronteerd weg te nemen. De Raad komt tot deze conclusie, met name gelet op zijn bevindingen omtrent de aard van het huidige repressieve regime in Afghanistan, de noodzaak om actief en consequent te voldoen aan de verschillende geldende regels en beperkingen die vrijwel elk aspect van het leven bepalen om negatieve aandacht en mishandeling te vermijden, de rapporten waaruit blijkt dat de naleving actief wordt gecontroleerd door de taliban en andere leden van de Afghaanse gemeenschap, en de meldingen dat de taliban op willekeurige en onvoorspelbare wijze optreden.

Gelet op zijn afwezigheid van 6 jaar uit Afghanistan alsook zijn traject en ervaringen in België gedurende zijn verblijf van bijna 6 jaar sinds 2020 en de opvattingen en gedragingen die hij in België heeft ontwikkeld als minderjarige, puber, adolescent en jongvolwassene, is het verder niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving. In de mate dat verzoeker bekend was met de Afghaanse waarden en normen bij zijn vertrek uit Afghanistan in 2020, moet worden aangestipt dat de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving niet meer volledig de Afghaanse waarden en normen weerspiegelen waarmee verzoeker in Afghanistan is opgegroeid en die hem bekend zouden zijn. Zoals reeds vermeld, werden deze regels en normen sinds de machtsovername door de taliban, de huidige de-facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd. Dit taliban-beleid is verder geëvolueerd en verscherpt, met name wordt een zuivering van de Afghaanse samenleving nagestreefd waarbij het land evolueert naar een theocratische politiestaat met zeer strenge sociaal-religieuze richtlijnen die toezien op de regulering van het dagelijkse leven volgens de sharia, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken. Dit alles is geculmineerd in de moraliteitswet van 21 juli 2024. Verzoeker, die ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021 uit Afghanistan is vertrokken, is hiermee niet vertrouwd. Verzoeker heeft hier geen recente ervaring mee; hij heeft Afghanistan in 2020 verlaten, dus ruim voor de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Dat verzoeker afkomstig is uit een regio waar ook de taliban actief waren als gewapende groepering en nog gelovig is, doet hierover niet anders denken. Gelet op zijn gedragingen en verklaringen, geeft verzoeker zijn religieuze overtuiging als moslim duidelijk een vrijere invulling die afwijkt van de strikte geloofs- en gedragsregels die door het huidige talibanregime worden voorgeschreven in onder meer de moraliteitswet. Sinds de machtsovername werden deze regels en normen door de taliban, de huidige de facto-overheid, over het gehele Afghaanse grondgebied aanzienlijk verstrengd, zoals blijkt uit de voorliggende landeninformatie in het

rechtsplegingsdossier. Ze weerspiegelen dus niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarmee verzoeker is opgegroeid. Hierbij moet ook rekening worden gehouden met de onvoorspelbaarheid en veranderlijkheid van regels opgelegd door de taliban als de de facto-autoriteit, de lokale verschillen en verzoekers individuele omstandigheden. In het licht van het voorgaande neemt de Raad aan dat verzoeker, bij een terugkeer naar het huidige Afghanistan, waar sinds de machtsovername door de taliban een ingrijpende verstrenging van de sociale en morele normen heeft plaatsgevonden, ernstige moeilijkheden kan ondervinden om zich opnieuw aan te passen aan een samenleving waarmee hij, gelet op zijn minderjarige leeftijd bij vertrek en zijn langdurig verblijf in België, nog slechts een beperkte actuele affiniteit heeft. Zo verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS: *"de dingen die ik hier wil doen gaat niet kloppen in hun hoofd want hier leef ik in vrijheid en in afgh ga ik gek worden. Ik ga psychische problemen krijgen […]"*. Verzoeker verklaarde tevens dat naar Afghanistan terugkeren voor hem is als terugkeren naar een donkere kamer (NPO II, p. 11; 13).

De politiek-religieuze context in Afghanistan en de religieuze, morele en sociale regels en normen in het land zijn sinds zijn vertrek in 2020 uit Afghanistan dermate ingrijpend gewijzigd en verstrengd dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker niet of onvoldoende vertrouwd is met de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden, het risico loopt zelfs onbewust de vigerende regels en normen te overtreden en hierdoor nog meer in de negatieve aandacht van lokale talibanleiders te komen. Zijn onvertrouwdheid klemt des te meer gelet op de onvoorspelbaarheid en veranderlijkheid van de regels opgelegd door de taliban als de de facto-autoriteit, de lokale verschillen en verzoekers individuele omstandigheden. Dit verhoogt bijkomend het risico dat hij door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze actuele realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels onder de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban kan komen in geval van terugkeer naar Afghanistan.
Er kan verder niet worden uitgesloten dat verzoeker, gelet op zijn profiel en individuele omstandigheden, zijn verworven opvattingen, gedragingen en traject tijdens zijn verblijf in België, niet steeds zal kunnen verhullen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw de plaatselijke gebruiken en normen die onder het taliban-regime aanzienlijk werden aangescherpt alsook de verstrengde wetgeving, voorschriften, gebruiken, aanbevelingen, regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals heden vormgegeven door de taliban, in acht zal moeten nemen en naleven. De Raad acht het verder niet onaannemelijk dat verzoeker, door zijn ervaringen alhier, al dan niet onbewust, een zeker vorm van opstandigheid of weerspannigheid kan tentoonstellen wanneer hij wordt verwacht zich te conformeren aan de heersende (sociale) normen van de huidige Afghaanse samenleving.
Dit alles kan de zichtbaarheid van verzoeker bij terugkeer verder verhogen bij doorreis of bij aankomst in zijn regio van terugkeer in Afghanistan en verhoogt bijkomend het risico dat hij, door zijn gebrek aan vertrouwdheid met deze huidige realiteit van verstrengde religieuze en maatschappelijke regels, de negatieve aandacht van zowel de lokale gemeenschap als de taliban zal trekken in geval van terugkeer naar Afghanistan. De vraag of verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, gaat voorbij aan de hierboven geschetste huidige realiteit in Afghanistan en doet geen afbreuk aan het feit dat, gelet op zijn vertrek uit dat land voor de machtsovername, de lange duur van zijn afwezigheid gedurende 6 jaar uit Afghanistan en zijn verblijf van bijna 6 jaar in België, redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet vertrouwd is met de huidige religieuze, sociale en morele wetten en normen zoals vormgegeven door het huidige talibanbewind, dat nu, in tegenstelling tot de periode van verzoekers vertrek, de de facto-autoriteit is in Afghanistan.

De Raad benadrukt hierbij dat de taliban goed op de hoogte zijn van wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in dorpen, steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betrokken lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtou-gebieden. Er werd ook reeds op gewezen dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "*Afghanistan: targeting of individuals*", augustus 2022, p. 55). Dit vergroot in belangrijke mate het risico dat verzoeker, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, het dorp Bemaran, behorend tot het district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar, zal opvallen in de lokale gemeenschap en door de lokale talibanleiders zal worden gepercipieerd als 'verwesterd'. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers terugkeer naar zijn dorp, 6 jaar nadat hij er is vertrokken, de nodige aandacht zal trekken van de lokale bevolking en talibanleiders. De Raad stelt vast dat er rapporten zijn die aangeven dat afgewezen asielzoekers uit Europa argwaan kunnen wekken met betrekking tot de mate waarin zij zijn 'besmet' door Europese levenswijzen en zich hebben ingelaten met verboden gedrag, dat er voorbeelden zijn van buren die vragen stellen over de tijd die uitgezette personen in het Westen hebben doorgebracht, hun gedrag inspecteren en zoeken naar tekenen van verandering en dat ogenschijnlijk kleine beschuldigingen zich gemakkelijk kunnen verspreiden en tot conflicten kunnen leiden (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", januari 2026, p. 51). Dit ondersteunt de conclusie dat zelfs kleine afwijkingen in gedrag of geruchten over activiteiten in het Westen voldoende kunnen zijn om de negatieve aandacht van de taliban en/of de lokale gemeenschap te wekken.

De Raad stipt aan dat de beoordeling over de nood aan internationale bescherming zich niet mag beperken tot een onderzoek van elk element eigen aan verzoeker apart, maar dat het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in onderlinge samenhang moet worden gezien. Met andere woorden: het cumulatief effect van alle individuele omstandigheden moet in overweging worden genomen.

5.9. Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie over de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en de algemene mensenrechtensituatie in Afghanistan. De Raad is van oordeel dat, gelet op het geheel van bovenstaande concrete elementen en factoren eigen aan zijn specifieke situatie zoals besproken in punten 5.7 en 5.8, verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn rurale regio en dorp van herkomst in de provincie Nangarhar, zal opvallen en in de negatieve aandacht van de lokale gemeenschap en leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

Rekening houdend met zijn vertrek uit Afghanistan op 16-jarige en dus minderjarige leeftijd in 2020 en dit ruim voor de machtsovername door de taliban, de lange duur van zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2020, zijn verblijf in België van bijna 6 jaar, zijn traject en zijn sociale ontwikkeling alhier tijdens cruciale en vormende jaren als niet-begeleide minderjarige, puber, adolescent en jongvolwassene en zijn verworven opvattingen en gedragingen, bestaat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker, zelfs indien hij met behulp van een familiaal of sociaal netwerk aldaar inspanningen zou doen om zich aan te passen aan de heersende normen in zijn regio van terugkeer in Afghanistan, door de taliban dan wel door de lokale gemeenschap zal worden gepercipieerd als een persoon die verwesterd is, dit is aangetast door niet-Afghaanse of niet-islamitische opvattingen, gebruiken, normen en waarden of als beïnvloed door buitenlandse (in casu: Europese) waarden, en/of zal worden beticht van normoverschrijding. Het loutere gegeven dat verzoeker nog contact heeft met landgenoten hier in België of met zijn familie in Afghanistan, is, gelet op het geheel van wat voorafgaat, geen voldoende zwaarwichtig element dat aan het geheel van het voorgaande afbreuk kan doen. Bovendien kan verder niet worden uitgesloten dat hij in geval van terugkeer door de eigen gemeenschap kritisch zal worden bekeken en mogelijk zal worden geconfronteerd met stigmatisering en discriminatie omwille van zijn verblijf in Europa waarbij er, gelet op zijn individuele omstandigheden, ook redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen, daar hij op 16-jarige leeftijd uit Afghanistan vertrok.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en die reeds hoger werd besproken. Het is niet mogelijk om het concrete lot te voorspellen van een persoon met verzoekers profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. Echter, de hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst op *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder lijfstraffen, zoals openbare geseling en afranseling, van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen van de taliban. Uit deze informatie blijkt verder dat personen die als verwesterd worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en dat, zoals reeds aangehaald, de perceptie leeft dat personen die terugkeren waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen.

De Raad onderstreept nog dat een verzoeker wiens politieke overtuiging niet fundamenteel of diepgeworteld is, ook kan worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *"enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land"* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, pt. 36). Zoals eerder vermeld, doet het bij het beoordelen of de vrees van de verzoeker voor vervolging gegrond is, niet ter zake of de verzoeker in werkelijkheid de raciale, godsdienstige, nationale, sociale of politieke kenmerken vertoont die aanleiding geven tot vervolging, indien deze kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven.
Rekening houdend met het geheel van zijn individuele omstandigheden, kan in casu niet worden uitgesloten dat verzoeker een politieke overtuiging zal worden toegeschreven, die ingaat tegen het gedachtegoed, het beleid en het regime van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen in geval van terugkeer. Gelet op het voorgaande en gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie is de vraag of verzoeker zich nog zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse levenswijze niet relevant, nu hierboven is vastgesteld dat hem een politieke overtuiging zal worden toegeschreven die is beïnvloed of aangetast door Europese, 'westerse' waarden, die haaks staat op het gedachtegoed van de taliban en dat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij omwille van deze toegeschreven politieke overtuiging aan daden van vervolging wordt onderworpen in geval van terugkeer.

5.10. Gelet op het cumulatief effect van verzoekers individuele omstandigheden, zijn specifieke levensomstandigheden in België, de verschillende stukken in het rechtsplegingsdossier, zijn verklaringen ter

terechtzitting, zijn nog steeds jonge leeftijd, zijn profiel en specifieke persoonlijke situatie, zoals hierboven uiteengezet, en dit gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime en beoordeeld in het licht van de actuele landeninformatie over de algemene mensenrechtensituatie in Afghanistan, met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan op jonge leeftijd hebben verlaten, is de Raad van oordeel dat er heden voldoende elementen voorhanden zijn om in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging aan te nemen in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 3, punten 1 en 5, van de Verordening (EU) 2024/1347.

Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke overtuiging.

Daar de taliban in casu de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben, is er voor verzoeker aldaar geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden.

Daarenboven: indien de verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap wordt beschuldigd van verwestering, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming voorhanden. Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt de conclusie in de EUAA *"Country Guidance"* (p. 120-123) bijgetreden, met name dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming, indien verzoeker zou worden beschouwd als verwesterd of hiervan zou worden beschuldigd. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.
Aangezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigings-alternatief zich niet verder op. De EUAA *"Country Guidance"* concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 124-126).

5.11. Derhalve voldoet verzoeker aan de materiële voorwaarden om te worden erkend als vluchteling, in de zin van oud artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet alsook in de zin van vigerend artikel 3, punten 1 en 5, van de Verordening (EU) 2024/1347.
In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet alsook in de zin van vigerend artikel 3, punten 1 en 5, van de Verordening (EU) 2024/1347. Zoals reeds uiteengezet, wijzigt de Verordening (EU) 2024/1347 niets aan wat voorafgaat, aangezien de materiële voorwaarden om als vluchteling te worden erkend dezelfde zijn gebleven.

Er blijkt uit het rechtsplegingsdossier niet dat op verzoeker een van de uitsluitingsclausules van het Vluchtelingenverdrag van toepassing is, noch artikel 12 van de Verordening (EU) 2024/1347.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend en was verder niet vertegenwoordigd of aanwezig ter zitting.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

<u>Enig artikel</u>

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier
De griffier,	De voorzitter,

T. LEYSEN M. MAES TORRES LOREDO